

BİR RİLEY PAİGE GİZEMİ —KİTAP 2

ALINAN

BLAKE PIERCE

Bir Riley Paige Gizemi

Blake Pierce

Alnan

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Alınan / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Bir Riley Paige Gizemi)

New York'ta, öldürülen kadınların cesetleri şehrin çeşitli yerlerinde zincirlerle asılmış olarak bulunuyordu. FBI bu iş için arandığında, işlenen cinayetlerin tuhaf doğası ve eldeki ipuçlarının eksikliği nedeniyle bunu çözebilecek tek kişi: Özel Ajan Riley Paige'di. Son davasının ardından Riley, seri katilin hala dışarıda olduğunu ve öldürmek için kendisini takip ettiğini hissetmekte ve yeni bir dava almak için pek istek duymamaktadır. Riley, katillerin zihnindeki düşünceleri ve takıntılı doğalarını okuyabilme yeteği ile bu davanın kendisi tarafından çözülebileceğini bilmekte ve çok zorlanacak olsa bile davayı reddedemeyeceğini düşünmektedir. Katilin kandırılmış zihnine girebilmek ve onun psikotikliğin derinliğini anlamak için gösterdiği çaba ve yaptığı araştırmalar Riley'i yetimhanelere, akıl hastanelerine ve hapishanelere taşıyacaktır. Gerçek bir psikopat seri katilin peşinde olduğunu ve bir sonraki kurbanı kurtarmak için fazla zamanı olmadığını bilmektedir. Ama yaptığı işin ağırlığıyla birlikte, ailesinin hedef alınması, zaten kırılğan olan ruhuna fazla gelecek ve geç kalacaktır. Kalp atışlarımızı hızlandıracak bir psikolojik gerilim serisinin 2. Kitabı olan ALINAN, sevilen karakteri ile gecenin geç saatlerine kadar elinizden bırakamayacağınız bir romandır. Riley Paige serisinin 3. Kitabı yakında sizlerle buluşacaktır.

© Pierce B.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Prolog	6
Bölüm 1	8
Bölüm 2	10
Bölüm 3	13
Bölüm 4	17
Bölüm 5	20
Bölüm 6	23
Bölüm 7	26
Bölüm 8	28
Bölüm 9	31
Bölüm 10	35
Конец ознакомительного фрагмента.	37

Blake Pierce

Alınan Bir Riley Paige Gizemi—2. Kitap

ÇEVİREN: MERAL KARAMUK

Blake Pierce

Blake Pierce, KAYBEDİLEN (Kitap 1), ALINAN (Kitap 2) ve YALVARAN (Kitap 3) kitaplarının dahil olduğu gizemli gerilim serisinin yazarıdır.

Blake Pierce, tutkulu bir okur ve gizem – gerilim türlerinin yaşam boyu sürececek bir hayranıdır. Blake sizinle iletişimde olmaktan mutluluk duyacaktır. Bu nedenle www.blakepierceauthor.com sitesini ziyaret edebilirsiniz..

Tüm hakları saklıdır. 1976 ABD Telif Hakları Yasası kapsamında izin verilenin haricinde, yazarın önceden izni olmadığı sürece, bu eserin hiçbir bölümü hiçbir biçim veya şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayınlanamaz, herhangi bir veri tabanında veya geri alma sisteminde aklanamaz. Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitap bir başkasına satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı başkalarıyla paylaşmak istiyorsanız lütfen her bir kişi için yeni bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu eser tamamen kurmacadır. İsimler, karakterler, işletmeler, kurumlar, mekânlar, olaylar ve tesadüfler yazarın hayal gücünün ürünleridir veya kurmaca olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olabilecek benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BLAKE PIERCE KİTAPLARI

RILEY PAIGE GİZEMİ SERİSİ

KAYBEDİLEN (Kitap 1)

ONCE TAKEN (Kitap 2)

ONCE CRAVED (Kitap 3)

Prolog

Kaptan Jimmy Cole, yolcularına Hudson Nehri hayalet hikayesini anlatmayı yeni bitirmişti. Uzun, koyu renkli ceketıyla baltalı bir katil hakkındaki öykü, böylesine sisli bir gece için mükemmel görünüyordu. Sandalyesinde arkasına yaslanıp, pek çok ameliyattan dolayı harap olmuş dizlerini dinlendirdi ve milyonuncu kez emekliliğini düşündü. Hudson'un teklif ettiği hemen her küçük köye gitmişti ve bugünlerde böylesine küçük bir teknede olsa bile *Suzy*, ondan en iyisini bekliyor olacaktı.

Geceyi bitirmiş, tekneyi kıyıya yönlendirmiş ve Reedsport iskelesine yanaşmak üzereyken, yolculardan biri bağırarak onun düşüncelerini dağıtmıştı.

“Hey, Kaptan, oradaki senin hayalet değil mi?”

Jimmy dönüp bakma zahmetine girmedi. Yolcularının dördü de, tatilde olan bu iki genç çift oldukça sarhoştular. Kuşkusuz ki genç adamlardan biri kızları korkutmaya çalışıyordu.

Ama sonra kızlardan biri: “Ben de görüyorum. Çok tuhaf değil mi?” dedi.

Jimmy yolcularına döndü. Kütük gibi sarhoştular. Geçen sefer de gecenin bu saatine kadar tekneyi kiralamışlardı.

İkinci adam işaret etti.

“İşte orada,” dedi.

Karısı gözlerini kapadı.

Heyecanla ve huzursuzca, “Ah, bakamıyorum!” dedi.

Jimmy, bıkkınlık içinde bunun böyle olmayacağını anlayarak sonunda adamın işaret ettiği yere dönüp baktı.

Kıyıda ağaçların arasında gözüne bir şey takıldı. Bu şey parlıyordu ve belli belirsiz bir insan biçimindeydi. Her ne ise, zemin üzerinde yüzer gibi görünüyordu. Ama net görebilmeleri için çok uzaktaydılar.

Jimmy daha dürbününe uzanamadan, o nesne ağaçların arkasındaki yamaca doğru kayboldu.

Doğruyu söylemek gerekirse Jimmy de biraz içmişti. Bu endişelenecek bir durum değildi. Bu nehri iyi biliyordu. Ve bu işi yapmaktan hoşlanıyordu. Özellikle gecenin bu saatinde, su sakin ve huzurlu olduğu zamanlarda Hudson nehri üzerinde olmayı seviyordu. Burda bazı şeyler onun sakinlik duygusunu sarsmaya başlamıştı.

Yavaşladı ve *Suzy*'i dikkatlice kramponlara karşı yöneltirken iskeleye çarptı. Yumuşakça yanaştığı için kendisiyle gurur duyup makineyi durdurdu ve tekneyi kramponlara yasladı.

Yolcular tökezleyerek, kıkırdayıp gülerken tekneden indiler. Rıhtımdan sahile doğru sendeleyerek gittiler ve otellerine doğru ilerlediler. Jimmy, parasını peşin ödedikleri için memnundu.

Ama gördüğü o tuhaf nesneyi düşünmeden duramıyordu. Sahil şeridinden çok gerideydi ve buradan görülmesi olanaksızdı. Kim ya da ne olabilirdi?

Bundan rahatsız olmuştu. Bunun ne olduğunu çözene kadar rahat edemeyeceğini biliyordu. Tek yol buydu.

Jimmy rahatsız olduğu için iki kez yüksek sesle içini çekti ve nehir boyunca, suyun kenarından ilerleyen tren yolunu takip ederek, yorgun adımlarla geri yürüdü. Bu tren yolu bundan yüz yıl önce, Reedsport daha çok genelev ve kumarhane merkeziken kullanılıyordu. Oysa şimdi, yalnızca geçmiş zamanın bir kanıtıydılar.

Jimmy sonunda köşeyi döndü ve vagonların yakınındaki eski depoya vardı. Binaların üzerindeki güvenlik lambalarından loş bir ışık yayılıyordu. Sonra onu gördü: parlak bir insan figürü sanki havada yüzyüyor gibiydi. Figür, elektrik direklerinden birinin kirişine asılmıştı.

Yaklaşıp baktığında sırtından aşağıya doğru ürperdi. Bu bir insandı ve hiçbir yaşama belirtisi göstermiyordu. Arkası dönüktü. Bir çeşit kumaşla kaplıydı ve esiri dik tutmak için etrafına defalarca çaprazlama kalın zincirler sarılmıştı. Zincirler gecenin karanlığında parlıyordu.

Aman Tanrım, yine mi?

Jimmy, birkaç yıl önce tüm bölgeyi sarsan o korkunç cinayeti düşünmeden duramıyordu.

Dizleri titreyerek cesedin diğer tarafına yürüdü. Yüzünü görece kadar yaklaştığında yaşadığı şokla neredeyse tren raylarının üzerine yığılacaktı. Kadını tanımıştı. Bu bölgede hemşirelik yapan bu kadın uzun yıllardır arkadaşıydı. Boğazı kesilmişti ve açık kalan ağzı başının etrafına sarılan zincirle kapanmıştı.

Jimmy acı ve korku ile içini çekti.

Katil geri dönmüştü.

Bölüm 1

Özel Ajan Riley Paige olduğu yerde donmuş, şaşkın gözlerle bakıyordu. Yatağının üzerindeki bir avuç dolusu çakıl taşının orada ne işi vardı? Birileri evine zorla girmiş (ona zarar vermek isteyen birileri) ve taşları oraya koymuştu.

Hemen taşların bir mesajı olduğunu ve eski bir düşmanından geldiğini anladı. Eski düşman ne kadar uğraşsa da onu öldüremediğini söylüyordu.

Peterson yaşıyor.

Bu düşünceyle bedeninin titrediğini hissetti.

Uzun zamandır bundan şüpheleniyordu ve artık emin olmuştu. Daha da kötüsü Peterson evinin içine girmişti. Bunu düşünürken içinden kusmak geldi. Acaba hala burada mıydı?

Korkudan nefesi kesiliyordu. Fiziksel gücünün azaldığını biliyordu. Daha o gün sadist bir katille ölümcül bir karşılaşmadan kurtulmuştu. Başı sarılıydı ve vücudu morluklarla doluydu. Eğer Peterson hala evin içindeyse, onunla karşılaşmaya hazır mıydı?

Riley hemen silahını kınından çıkardı. Elleri titreyerek dolabına gidip kapağı açtı. İçinde kimse yoktu. Yatağının altını kontrol etti. Orada da kimse yoktu.

Riley oturup kendisini net düşünmeye zorladı. Eve geldikten sonra hiç yatak odasına girmiş miydi? Evet girmişti çünkü silahının kınını kapının yanındaki komodinin üzerine koymuştu. Ama ışığı yakmamış, dönüp odaya bakmamıştı bile. Sadece kapıdan girmiş silahını komodinin üzerine bıraktıktan sonra çıkmıştı. Geceliğini banyoda giymişti.

Bu süre boyunca düşmanı evin içinde olabilir miydi? April'la birlikte eve geldikten sonra gecenin geç saatlerine kadar sohbet etmiş ve televizyon izlemişlerdi. Sonra April yatağa gitmişti. Bu ev gibi küçük evlerde gizlenebilmek büyük maharet gerektirirdi. Ama yine de bu ihtimali gözardı edemezdi.

Sonra yeni bir korku sardı her yanını.

April!

Riley köşedeki sehpa duran el fenerini kapı. Sağ elinde silahı ve sol elinde fener olduğu halde yatak odasından çıkıp koridorun ışığını yaktı. Herhangi bir ses duymayınca doğrudan April'ın yatak odasına yöneldi ve hızla kapıyı açtı. Oda zifiri karanlıktı. Tavandaki ışığı yaktı.

Kızı hala yatağında idi.

April, şaşkınlıkla gözlerini kısarak, "Ne oldu anne?" diye sordu.

Riley odanın içine girdi.

"Yataktan çıkma," dedi. "Neredeysen orada kal."

April, sesi titreyerek, "Anne beni korkutuyorsun," dedi.

Bu Riley'in beklediğinden çok daha iyiydi. Kendisi yeteri kadar korkmuştu ve kızının da korkmak için en az kendisi kadar nedenleri vardı. April'ın giysi dolabına giderek elindeki ışığı içeriye tuttu ve kimse olmadığını gördü. April'ın yatağının altında da kimse yoktu.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Evin geri kalanındaki her kuytu köşeyi kontrol etti. Bir keresinde iş ortağı Bill Jeffreys'in ona ne dediğini anımsadı.

Lanet olsun Riley, yardım çağır.

Riley'in uzun süredir her şeyi tek başına halletmesi Bill'i çileden çıkarıyordu. Ama bu kez Bill'in önerisine uyacaktı. Evde April'le birlikteyken başka şansı yoktu.

Kızına, "Sabahlığını ve ayakkabılarını giy," dedi. "Ama odadan çıkma... Henüz değil."

Riley kendi yatak odasına gitti ve komodinin üzerindeki telefonunu aldı. Davranış Analiz Birimi'ni aramak için otomatik arama tuşuna bastı. Karşı hatta ses duyar duymaz, "Ben Özel Ajan Riley Paige. Evime bir saldırgan girdi. Hala burada olabilir. Hemen buraya birinin gelmesini istiyorum." dedi. Bir iki dakika düşündü ve "Bir delil ekibi de gönderin." diye ekledi.

"Hemen gönderiyoruz," diye yanıt geldi.

Riley telefonu kapatıp tekrar koridora çıktı. İki yatak odası ve koridor dışında ev hala karanlıktı. Saldırgan herhangi bir yerde pusuya yatmış ve saldırmak için bekliyor olabilirdi. Bu adam onu daha önce hazırlıksız yakalamıştı ve neredeyse elleriyle öldürüyordu.

Riley, ışıkları açıp silahını elinde hazır tutarak, evin içinde aceleyle dolaşıyordu. Elindeki feneri her dolaba ve karanlık köşeye tutuyordu.

Sonunda koridorun tavanına baktı. Yukarıdaki, aşağıya açılan merdivenle tavanarasına çıkmasına yarayan kapı içeriye ittirilmişti. Oraya tırmanıp bakmaya cesaret edebilir miydi?

O anda Riley polis sirenlerini duydu. Sesin verdiği rahatlama ile derin bir iç çekti. Ajanın, yerel polisi aradığını anladı. Çünkü BAU merkezindekiler yarım saatten fazla uzaklıktaydılar.

Yatak odasına gidip bir çift ayakkabı ve bornozunu alarak April'in odasına geri döndü.

“Benimle gel,” dedi. “Yanımda dur.”

Riley, elinde hala silahı olduğu halde sol eliyle April'in omuzlarına sarıldı. Zavallı kız korkudan tirtir titriyordu. Riley April'i ön kapıya doğru götürürken birkaç polis memuru kaldırımdaydı.

Bir erkek polis evin içine girerek silahını çekti.

“Sorun nedir?” diye sordu.

“Eve birisi girmiş.” dedi Riley. “Hala burada olabilir.”

Polis memuru, Riley'in elindeki silaha tedirginlikle baktı.

“Ben FBI ajanıyım,” dedi Riley. “BAU ajanları yakında burada olurlar. Ben, tavanarası dışında tüm evi aradım. Eliyle işaret ederek, “Koridorda tavanda bir kapı var.” dedi.

Polis memuru, “Bowers, Wright, içeri gelip tavanarasını kontrol edin. Geri kalanlarımız evin dışını, ön ve arkayı arasınlar.”

Bowers ve Wright doğruca koridora gidip merdiveni aşağıya indirdiler. İkisi de silahlarını çekti. Bir tanesi yukarı çıkıp elindeki ışıkla etrafa bakarken, diğeri aşağıda kaldı. Bir süre sonra adam tavanarasında kayboldu.

Sonra, “Burada kimse yok.” diye seslendi.

Riley rahatlamak istiyordu. Ama gerçeği söylemek gerekirse Peterson'un burada olmasını daha çok istiyordu. Burada olsa tutuklanabilir ya da daha iyisi vurulabilirdi. Onun ön ya da arka bahçeye çıkmamış olduğundan emindi.

“Bodrumunuz var mı?” diye sordu baş memur.

“Hayır, sadece küçük bir boşluk,” dedi Riley.

Memur dışarı seslendi, “Benson, Pratt, evin altını kontrol edin.”

April hala can havliyle annesine sarılıyordu.

“Neler oluyor anne?” diye sordu.

Riley duraksadı. Yıllardır işiyle ilgili çirkin gerçekleri April'a söylemekten kaçınıyordu. Ama şimdi, ona fazla koruyucu davrandığını anlıyordu. Bu yüzden Peterson'un ellerindeki travmatik esaretini ya da en azından kaldırabileceği kadarını ona anlatmıştı. Üstelik ona adamın öldüğünden emin olduğunu söylemişti

Peki şimdi April'a ne diyecekti? Bunu bilmiyordu.

Riley ne diyeceğine karar vermeden önce, April “Peterson değil mi?” diye sordu.

Riley kızına sıkıca sarıldı. Tüm vücuduna yayılan titremeyi gizlemeye çalışarak başını salladı.

“O hala yaşıyor.”

Bölüm 2

Bir saat sonra Riley'in evi üniformalı ve FBI armalı insanlarla dolmuştu. Ağır silahlı FBI ajanları ve delil ekibi de polisle birlikte çalışıyordu.

“Yatağın üzerindeki çakıl taşlarını torbaya koyun,” diye seslendi Craig Huang. “Parmak izi ya da DNA örneği için incelenecekler.”

Riley, Huang'ın sorumlu olduğunu görünce önce memnun olmadı. Huang çok gençti ve Riley'in onunla olan önceki iş tecrübesi çok iyi gitmemişti. Ama şu an onun sağlam direktifler verdiğini ve durumu etkili bir biçimde organize ettiğini görüyordu. Huang, kendi işinin içinde olgunlaşıyordu.

Delil ekibi evin her santimini tarıyor ve parmak izi için toza buluyordu. Diğer ajanlar tekerlek izleri ya da ağaçlıkların arasında bir iz bulmak için evin arkasındaki karanlıkta kaybolmuşlardı. Şu an her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Huang, Riley'i diğerlerinin yanından uzaklaştırarak mutfağa götürdü. İkisi masaya oturdular. Hala titremekte olan April de onların yanına gitti.

“Peki ne düşünüyorsun?” diye sordu Huang Riley'e. “Onu bulmak için hala bir şansımız olabilir mi?”

Riley bıkkınlıkla içini çekti.

“Hayır, malesef gideli uzun zaman geçmiş olabilir. Bu akşam erken saatlerde, kızımın ben eve gelmeden önce buraya gelmiş olması.”

Hemen ardından evin arkasından çelik yelek giyinmiş bir kadın ajan geldi. Saçları, gözleri ve teni koyu renkti ve Huang'dan daha genç görünüyordu.

“Ajan Huang, bir şey buldum,” dedi kadın. “Arka kapının kilidinin üzerinde çizikler var. Birisi onu açmaya zorlamış gibi görünüyor.”

“İyi iş Vargas,” dedi Huang. “Artık içeriye nasıl girdiğini biliyoruz. Lütfen Riley ve kızı ile bir süre kalabilir misin?”

Genç kadının yüzü mutluluk içinde aydınlandı.

“Memnuniyetle,” dedi.

Kadın masaya oturdu ve Huang diğerlerinin yanına gitmek için mutfaktan çıktı.

“Ajan Paige, benim adım Ajan María de la Luz Vargas Ramírez,” dedi ve kıkırdadı. “Biliyorum çok uzun. Bu bir Meksika ismi. Herkes bana Lucy Vargas der.”

“Burada olmanıza sevindim Ajan Vargas,” dedi Riley.

“Yalnızca Lucy diyebilirsiniz.”

Genç kadın bir süre susup yalnızca Riley'e baktı. Sonunda, “Ajan Paige, umarım bunu söylemem sizi rahatsız etmez ama sizinle tanışmış olmak benim için gerçek bir onur. Eğitimim başladığından beri sizin işlerinizi takip ediyorum. Siciliniz bir harika.”

“Teşekkürler,” dedi Riley.

Lucy hayranlıkla gülümsedi. “Yani, Peterson davasını nasıl bitirdiğiniz, tüm hikaye inanılmaz.”

Riley başını salladı.

“Keşke her şey bu kadar kolay olsaydı,” dedi. “O ölmedi henüz. Bugün buraya giren saldırgan oydu.”

Lucy ona şaşkınlıkla baktı.

“Ama herkes diyor ki...” diye söze girdi Lucy.

Riley kesti.

“Birisi onun hayatta olduğunu düşünüyordu. Kurtardığım kadın Marie. Onun, orda bir yerlerde olup kendisiyle oynadığından emindi. Marie...”

Riley sustu. Acı içinde Marie'nin kendi yatak odasında sallanan bedenini anımsadı.

“O intihar etti,” dedi Riley.

Lucy her ikisine de korku ve şaşkınlıkla baktı. “Çok üzgünüm,” dedi.

Ardından Riley tanıdık bir sesin kendisine bağırıldığını duydu.

“Riley? İyi misin?”

Döndüğünde Bill Jefreys’in mutfak girişinde dikilmiş endişe ile kendisine baktığını gördü. BAU buradaki problemle ilgili ona haber vermiş olmalıydı. Bu yüzden buraya kadar tek başına gelmişti.

“İyiyim Bill,” dedi. “April da iyi. Otursana.”

Bill masaya, Riley, April ve Lucy’nin yanına oturdu. Lucy, Riley’in eski ortağı, başka bir FBI efsanesi ile karşılaşmış olmaktan dolayı ona saygı ile bakıyordu.

Huang geriye mutfağa geldi.

“Evin içinde de dışında da kimseyi bulamadık,” dedi Riley’e. “Adamlarım bulabildikleri tüm delilleri topladılar. Çok uzun sürmez dediler. Bunların ne olacağı laboratuvar teknisyenlerine bağlı.”

“Ben de bundan korkuyordum,” dedi Riley.

“Öyle görünüyor ki bu akşamlik buradaki işimiz bu kadar,” dedi Huang. Ardından ajanlara son talimatları vermek için mutfaktan çıktı.

Riley kızına döndü.

“April, bu gece babanın evinde kalacaksın.”

April’in gözleri kocaman açıldı.

“Seni burada bırakmıyorum,” dedi April. “Ve babamla kalmak istemediğimden eminim.”

“Kalmak zorundasın,” dedi Riley. “Burada güvende olmayabilirsin.”

“Ama anne...”

Riley karşı çıktı. “April, bu adam hakkında hala sana söylemediğim şeyler var. Korkunç şeyler. Babanla güvende olacaksın. Yarın seni okuldan sonra alacağım.”

April karşı çıkmadan önce Lucy söze girdi.

“Annen haklı April. Bunu ben söylüyorum. Aslında bunu senden benim istediğimi düşün. Seni oraya götürmeleri için birkaç ajan çağıracağım. Ajan Paige, izninizle eski kocanızı aramak ve ona olan biteni anlatmak istiyorum.”

Riley, Lucy’nin önerisi karşısında şaşırmişti. Ayrıca sevinmişti de. Esrarengiz bir biçimde Lucy bu aramayı Riley’in yapmasının tuhaf olacağını anlamıştı. Ryan Riley’dense herhangi bir ajanın aramasını daha ciddiye alacaktı. Ayrıca Lucy, April’ı da iyi idare etmişti.

Lucy yalnızca kapı kolunu farketmekle kalmamış aynı zamanda empati de kurmuştu. Empati bir BAU ajanı için harika bir donanımdı ve işin stresi nedeniyle çocuklukla gözardı edilirdi.

Bu kadın çok iyi, diye düşündü Riley.

“Hadi,” dedi Lucy April’a. “Gidip babanı arayalım.”

April Riley’e kızgınlıkla baktı. Yine de masadan kalkıp aramayı yapacakları oturma odasına kadar Lucy’i takip etti. Riley ve Bill mutfak masasında yalnız kalmışlardı. Ortada yapılacak bir şey kalmamış olmasına karşın Bill’in orada olması doğru gibi görünüyordu. Yıllarca birlikte görev yapmışlardı ve Riley daima, kırklarında ve siyah saçlarına düşmüş beyazlarla her ikisinin de uyumlu bir çift olduğunu düşünmüştü. Her ikisi de kendilerini işlerine adanmış ve evliliklerinde sorunlar yaşamışlardı. Bill yapı ve mizaç olarak sağlamdı.

“O Peterson’du,” dedi Riley. “Buradaydı.”

Bill bir şey söylemedi. İnanmamış görünüyordu.

“Bana inanmıyor musun?” dedi Riley. “Yatağımın üzerinde çakıl taşları vardı. Onları oraya o koymuş olmalı. Başka türlü orada olamazlardı.”

Bill başını salladı.

“Riley, bir saldırgan olduğundan eminim,” dedi. “Bu kısmını hayal etmiş olamazsın. Ama Peterson? Bence bu kadarı fazla.”

Riley’in sinirleri geriliyordu.

“Bill, dinle beni. Bir gece kapının dışında tıkırtı duydum. Dışarıya baktım ve çakıl taşlarını buldum. Marie, birinin yatak odasının camına taş attığını duyduğunu söylemişti. Başka kim olabilir?”

Bill içini çekerek başını salladı.

“Riley, yorgunsun,” dedi. “Ve yorgunken kafamızın içinde ürettiğimiz hemen her şeye inanırız. Bu, hepimize olabilir.”

Riley gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. İyi günlerinde Bill onu sorgulamadan içgüdülerine güvenirdi. Ama o günler geride kalmıştı. Ve Riley neden olduğunu biliyordu. Birkaç gece önce sarhoşken Bill’i aramış ve aralarında bir çekim olduğunu söyleyerek ona birlikte olmayı teklif etmişti. Bu, yapılabilecek en kötü şeydi, bundan emindi ve o günden beri bir daha içki içmemişti. Yine de ondan sonrasında Bill ile araları düzelmemişti.

“Bunun neyle ilgisi olduğunu biliyorum Bill,” dedi. “O aptalca telefon konuşması yüzünden. Artık bana güvenmiyorsun.”

Şimdi sinirden Bill’in sesi sertleşmişti.

“Lanet olsun Riley sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum.”

Riley hiddetlenmişti. “Hemen git burdan Bill.”

“Ama Riley—”

“Bana inan ya da inanma. Senin seçimin. Ama şimdi sadece gitmeni istiyorum.”

Bill, pes etmiş bir edayla masadan kalktı ve gitti.

Riley mutfağın kapısından April da dahil hemen herkesin gittiğini görebiliyordu. Lucy geriye mutfağa geldi.

“Ajan Huang burada bir kaç ajan bırakıyor,” dedi. “Gece boyunca arabadan evi gözetleyecekler. Evde yalnız kalmanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Ben de seninle kalmaktan memnun olacağım.”

Riley oturdu ve bir süre düşündü. Şu an istediği, ihtiyacı olan şey birilerinin Peterson’un ölmediğine inanmasıydı. Buna Lucy’nin ikna olacağından bile şüpheliydi. Durum çok vahim görünüyordu.

“Ben iyiyim Lucy,” dedi Riley.

Lucy başını sallayıp mutfaktan çıktı. Riley son ajanın da evi terkedip kapıyı arkasından kapatıp gittiğini duydu. Kalkıp ön ve arka kapıların kilitli olup olmadıklarını kontrol etti. Arka kapıya iki tane sandalye dayadı. Eğer birisi kapının kilidini zorlarsa, bunlar yeteri kadar ses çıkarırlardı.

Sonra oturma odasında durup etrafa baktı. Oda içen sızan ışık hüzmeleriyle şaşırtıcı bir biçimde aydınlık görünüyordu.

Bunlardan bazılarını kapatsam iyi olacak, diye düşündü.

Ama oturma odasının ışıklarının düğmesine elini uzattığında donup kaldı. Bunu yapamazdı. Korkudan donmuştu.

Peterson’un kendisi için tekrar geleceğini biliyordu.

Bölüm 3

Riley BAU binasından içeri girerken, bugün birileriyle karşılaşmaya hazır olup olmadığını merak ederek çekiniyordu. Bütün gece uyumamıştı ve yorgunluktan ölüyordu. Korku hissi tüm gece onu uyanık tutmuş ve artık bir şey kalmayana kadar adrenalin salgılamıştı. Şu an kendisini yalnızca boşlukta hissediyordu.

Derin bir nefes aldı.

Tek çıkış yolu vardı.

Azmini topladı ve FBI ajanlarının, uzmanların ve destek ekibinin toplandığı meşgul labirentin içine doğru yürüdü. Açık bölüme doğru ilerlerken tanıdık yüzler bilgisayarlarından başlarını kaldırıp ona bakıyorlardı. Çoğu gülümsedi ve birkaçı ona göz kırptı. Riley buraya gelmeye karar verdiği için yavaş yavaş mutlu olmaya başlamıştı. Bir şeyin ruhuna destek olmasına ihtiyacı vardı.

“Dolly Killer başarın için tebrikler,” dedi genç bir ajan.

Ajanın ne demek istediğini anlaması Riley’in birkaç saniyesini aldı. Sonra “Dolly Killer”ın, daha yeni yakaladığı psikopat Dirk Monroe’nun takma adı olduğunu anladı. İsim çağrışım yapmıştı.

Riley ayrıca bazılarının ona daha ihtiyatla baktıklarını farketmişti. Dün gece evinde meydana gelen olay için tüm ekibin telaşla ona gitmek için yarıştıklarını duymuşlardı. *Büyük olasılıkla aklımın yerinde olup olmadığını merak ediyorlar,* diye düşündü. Bildiği kadarıyla Peterson’un hala yaşadığına bürodaki kimse inanmıyordu.

Riley, gözlükleri siyah çerçeveli, bilgisayarıyla çok meşgul olan laboratuvar teknisyeni Sam Flores’in masasının önünde durdu.

“Benim için ne haberlerin var Sam?” dedi.

Sam ekranından başını çevirerek ona baktı.

“Yani izinin hakkında değil mi? Şu an bazı ön raporlara bakıyorum. Sanırım fazla bir şey yok. Laboratuvar çalışanları çakıl taşlarında bir şey bulamadılar. DNA ya da kalıntı yok. Parmak izi de yok.”

Riley umutsuzca iç çekti.

“Bir değişiklik olursa bana haber ver,” dedi Flores’in sırtına vurarak.

“Hiç sanmam,” dedi Flores.

Riley, kıdemli ajanlar tarafından paylaşılan bölüme doğru ilerledi. Küçük cam duvarlı ofislerden geçerken Bill’in içeride olmadığını gördü. Bu onu biraz rahatlatmıştı ama er ya da geç aralarındaki anlaşmazlığı çözmesi gerektiğini biliyordu.

Kendi düzenli ve iyi organize edilmiş odasına girer girmez kendisine bir telefon mesajı bırakıldığını gördü. Mesaj bazı BAU davalarında görev alan Mike Nevins adlı adli psikiyatristtendi. Yıllar içinde onun olağanüstü bir anlayış kapasitesine sahip olduğunu ve yalnızca davalarda yer almadığını anlamıştı. Riley, Peterson’a yakalanıp işkence gördükten sonra Mike ona kendi stres bozukluğu seansları ile yardım etmişti. Şimdi de, sık sık yaptığı gibi, iyi olup olmadığını kontrol etmek için aramış olmalıydı.

Özel Ajan Brent Meredith’in geniş gövdesi kapıda belirdiğinde Riley onu aramak üzereydi. Bölüm komutanının kara, köşeli görüntüsü onun sert, duygusuz özelliklerini yansıtıyordu. Riley onu görünce rahatlamıştı. Onun varlığı daima huzur veriyordu.

“Hoşgeldiniz Ajan Paige,” dedi.

Riley tokalaşmak için kalktı. “Teşekkürler Ajan Meredith.”

“Dün akşam yine küçük bir macera yaşadığını duydum. Umarım iyisindir.”

“İyiym teşekkürler.”

Meredith ona sıcak bir ilgiyle baktı ve Riley onun kendisinin iş için hazır olup olmadığını değerlendirmeye çalıştığını biliyordu.

“Bir kahve molası için bana katılmak ister misin?” diye sordu.

“Teşekkürler ama bakmam gereken bazı dosyalar var. Başka zaman.”

Meredith başıyla onayladı ve başka bir şey söylemedi. Riley onun kendisinin konuşmasını beklediğini hissetmişti. Kuşkusuz o da Riley’in, Peterson’un davetsiz misafirliği konusundaki inancını duymuştu. Fikrini söylemesi için ona bir şans veriyordu. Ama Meredith, Peterson konusunda onunla aynı fikirde olmaya herkesten fazla meyilli değildi.

“Tamam, gitsem iyi olacak,” dedi. “Kahve ya da öğlen yemeği için çıktığında bana haber ver.”
“Veririm.”

Meredith durdu ve yeniden Riley’e döndü.

Yavaşça ve sessizce, “Dikkatli ol Ajan Paige.” dedi.

Riley bu kelimelerdeki anlamı keşfetmişti. Kısa süre önce ajansta başka bir komutan itaat etmesi için görevini askıya almıştı. Görevine geriye iade edilmişti ama konumu hala çok güçlü olmayabilirdi. Riley, Meredith’in kendisine arkadaşça bir uyarı yaptığının farkındaydı. Onun, kendisini tehlikeye atacak bir şey yapmasını istemiyordu. Ve Peterson ile ilgili yükselen söylentiler dava dosyasını kapatanlarla sorun çıkmasına neden olabilirdi

Riley yalnız kalır kalmaz dosya dolabına giderek Peterson davasına ait kalın dosyayı çıkardı.

Dosyayı masasının üzerinde açarak, zihnini düşmanı ile ilgili yenileyip araştırmaya başladı. Yardımcı olabilecek fazla bir şey bulamamıştı.

Gerçek o ki adam bir muammaydı. Hatta Bill ve Riley onun izini bulana kadar varolduğuna dair herhangi bir kayıt bile yoktu. Peterson onun gerçek adı bile olmayabilirdi ve ikisi onunla bağlantısı olabilecek onlarca isim ortaya çıkarmışlardı.

Riley dosyaya bakarken kurbanların fotoğraflarını gördü, ıssız mezarlarda bulunan kadınlar. Hepsinde yanık izli ve boğularak öldürülmenin izleri vardı. Riley onu yakalayan ve bir hayvan gibi kafese kapatan büyük, güçlü elleri hatırlayarak ürperdi

Kaç tane kadını öldürdüğünü hiç kimse bilmiyordu. Henüz bulunamamış olanlarla birlikte daha fazla kurban olabilirdi. Marie ve Riley esir düşüp, hayatta kalıp olanları anlatana kadar hiç kimse bir kadına karanlıkta propan bir meşale ile işkence edilmesinin nasıl olduğunu bilmiyordu ve hiç kimse Peterson’un hala hayatta olduğuna inanmaya istekli görünmüyordu.

Bütün bu hikaye onun çok canını sıkıyordu. Riley, katillerin zihnine girme yeteneğiyle tanıyordu... Yine de Peterson’un zihnine girmeyi başaramamıştı ve şu an onu daha az anlıyordu.

Gerçek bir psikopat olarak Riley’e hiç vurmamıştı. Aslında düşünülenin tam tersine kurbanlarını ıssız mezarlarda bırakıyordu. Bir mükemmelliyetçi de değildi. Öyle bile olsa, geride ipucu bırakmayacak kadar titizdi. Bu adam gerçek bir bilinmezdi.

Marie’nin intihar etmeden kısa bir süre önce kendisine söylediği şeyi anımsadı Riley. “*Belki de o bir hayalet gibi Riley. Belki de sen onu yok ettiğinde olan buydu. Bedenini öldürdün ama onun içindeki şeytanı öldürmedin.*”

O hayalet değildi ve Riley bunu biliyordu. Riley onun dışarıda bir yerlerde olduğundan ve sonraki hedefin kendisi olduğundan her şeyden çok emindi. Bu yüzden Riley’in endişeleneceği kadar hayalet olabilirdi ancak. Kendisinin dışında kimse onun varlığına inanmıyordu.

“Nerdesin pislik?” diye fısıldadı.

Bunu bilmiyordu ve bulmak için bir yol yoktu. Tamamen kapana sıkışmıştı. Olanları akışına bırakmaktan başka bir seçeneği yoktu. Dosyayı kapattı ve onu dolabındaki yerine geriye koydu.

Sonra ofis telefonu çaldı. Aramanın tüm özel ajanların ortak telefon hattından geldiğini gördü. Bu hat BAU telefon şebekesinin, ajanlara uygun aramaları yönlendirmek için kullandığı bir hattı. Genel bir kural olarak aramaya hangi ajan önce yanıt verirse davayı da o alırdı.

Riley diğer ofislere göz attı. Şu an ortalarda kimse yok gibi görünüyordu. Diğer tüm ajanlar moladaydılar ya da başka davalarla ilgileniyorlardı. Riley telefona yanıt verdi.

“Özel Ajan Riley Paige. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Hattın diğer ucundaki ses ürkek geliyordu.

“Ajan Paige, ben Raymond Alford, New York Reedsport'ta polis şefiyim. Burada büyük bir problemimiz var. Sizinle bir video görüşmesi yapmamız uygun mu? Böylece belki daha iyi açıklayabilirim. Ayrıca görmenizin iyi olacağı bazı fotoğraflar var elimde.”

Riley meraklanmıştı. “Elbette,” dedi. Alford'a iletişim bilgilerini verdi. Birkaç dakika sonra onunla yüzyüze konuşuyorlardı. Yıllar içinde belirgenleşmiş kel kafası ile zayıf bir adamdı. O andaki durumundan heyecanlı ve yorgun olduğu anlaşılıyordu.

“Dün gece bir cinayet davası geldi,” dedi Alford. “Gerçekten berbat bir dava. Dur sana göstereyim.”

Fotoğraf Riley'in bilgisayarının ekranında belirdi. Bir kadın bedeninin tren raylarının yakınında zincirle asıldığını gösteriyordu. Beden çok sayıda zincirle sarılmış ve tuhaf bir biçimde giydirilmişti.

“Kurban ne giyiyor?” diye sordu Riley.

“Bir deli gömleği,” dedi Alford.

Riley şaşırılmıştı. Fotoğrafa daha yakından baktığında bunun doğru olduğunu görebiliyordu. Sonra fotoğraf yokoldu ve Riley kendisini yeniden Alford'la yüzyüze buldu.

“Şef Alford, uyarınızı takdir ediyorum. Ama size bunun Davranış Analiz Birimi'nin işi olduğunu ne düşündürdü?”

“Çünkü buna tıpatıp benzeyen bir olay bu civarda beş yıl önce yine olmuştu.” dedi Alford.

Diğer bir kadın kurbanın görüntüsü belirdi. O da her yerinden zincirlenmiş ve deli gömleğine bürünmüştü.

“Bu da önceki yarı zamanlı hapisane çalışanı Marla Blainey. Bu kadının asılmak yerine nehre atılmış olmasının dışında tüm uygulama yöntemi aynı.”

Alford'un yüzü yeniden belirdi.

“Bu da yerel bir hemşire Rosemary Pickens,” dedi. “Kimse bu iki kadın için bunları hayal edemez. İkisi de çok sevilirdi.”

Alford bitkinlikle başını salladı.

“Ajan Paige, ben ve halkım gerçekten sabrımızın sonundayız burada. Bu son cinayet bir seri katilin ya da taklitçinin işi olmalı. Sorun şu ki bunların hiçbiri mantıklı değil. Reedsport'ta bu tür bir problem yaşamadık. Burası yalnızca yedi bin nüfuslu bir Hudson Nehri turistik kasabası. Bazen kavga eden turistleri nehirden çıkarırız ya da balıklarla mücadele ederiz, o kadar. Bu durum başımıza gelebilecek en kötü şey.”

Riley bu konuyu düşündü. Aslında tam da BAU'ya göre bir davaydı. Alford'u doğrudan Meredith'e yönlendirmesi gerekiyordu.

Ama Riley Meredith'in ofisine baktı ve henüz dönmemiş olduğunu gördü. Onu bu konuda daha sonra uarması gerekiyordu. Bu arada belki biraz yardım edebilirdi.

“Ölüm sebepleri nedir?” diye sordu.

“Boğazları kesilmiş, ikisinin de.”

Riley şaşırıldığını belli etmemeye çalıştı. Boğma ve kaba kuvvet uygulama, boğaz kesmeden daha yaygındı oysa.

Bu büyük olasılıkla alışılmadık bir katildi. Yine de Riley'in iyi tanıdığı psikopatlardan biriydi. Bu tür davalarda uzmanlaşmıştı. Yeteneklerini bu davada kullanamayacak olması kötüydü. Yaşadığı travma sonrasında bu görevi kabul etmek istemiyordu.

“Cesedi indirdiniz mi?” diye sordu Riley.

“Henüz değil,” dedi Alford. “Hala orada asılı.”

“Öyleyse indirmeyin. Şimdilik orada bırakın. Ajanlarımız gelene kadar bekleyin.”

Alford memnun olmamıştı.

“Ajan Paige, bu zor bir istek olacak. Ceset tren raylarının hemen yanında ve nehirden görülebilir. Kasabanın bu tür bir reklama ihtiyacı yok. Onu indirmek için çok baskı görüyorum.”

“Bırakın onu,” dedi Riley. “Biliyorum kolay değil ama çok önemli. Uzun sürmeyecek. Ajanları öğleden sonra oraya göndeririz.”

Alford sessizce başıyla onayladı.

“Son kurbanın başka fotoğrafı var mı?” diye sordu Riley. “Daha yakın çekim?”

“Elbette, gönderiyorum.”

Riley kurbanın detaylı çekilmiş bir seri fotoğrafına bakarken buldu kendisini. Yerel polis iyi iş çıkarmıştı. Fotoğraflar, zincirlerin cesede nasıl sıkı ve özenle sarıldığını gösteriyordu.

Sonunda kurbanın yüzünün yakın çekimlerine geldi.

Riley kalbinin yerinden çıkacağını hissetmişti. Kurbanın gözleri şişti ve ağzı zincirle bağlanmıştı. Ama Riley’i şok eden bu görüntü değildi.

Kadın Marie’ye benziyordu. Daha yaşlı ve şişman görünüyordu ama eğer Marie sadece bir on yıl daha yaşasaydı, bu kadına çok benziyor olabilirdi. Görüntü Riley’i duygusal bir patlama gibi derinden sarsmıştı. Bu tıpkı Marie’nin katili yakalaması için onu çağırmasına benziyordu.

Bu davayı alması gerektiğini biliyordu.

Bölüm 4

Peterson, kızı yeniden görene kadar, sahil boyunca arabasını ne çok hızlı ne çok yavaş sürmüştü. Sonunda onu bulmuştu. İşte oradaydı. Riley'in kızı, birilerinin kendisini gözetlediğinden habersiz, tek başına okuluna yürüyordu. Peterson işte bu kızın hayatını sona erdirmek üzereydi.

Onu izlerken, kız aniden durdu ve sanki birileri onu gözlüyormuş gibi etrafına bakındı. Orada kararsızca bekledi. Birkaç öğrenci onu geçip binaya girdi.

Arabayı ileriye sürerek kızın ne yapacağını görmek için bekledi.

Özellikle bu kız onun için çok önemli değildi. İntikamını almak için asıl hedef kızın annesiydi. Annesi onu çok kötü altetmişti ve bunun bedelini ödemeliydi. Gerçi Marie Sayles'i intihara tahrik ederek bir bakıma bu bedeli ödemişti. Ama bu kez ondan, daha fazlasını, kızını alacaktı.

Kızın arkasını dönüp okuldan uzaklaşması hoşuna gitmişti. Görünüşe göre bugün derse girmeyecekti. Kalbi deli gibi çarpıyor, ona saldırmak istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Henüz yapmamıştı. Kendi kendine sakin olmasını söyledi. Çünkü etrafta hala insanlar vardı.

Peterson, kendini sakin olmaya zorlayarak arabayı sürdü ve binanın etrafından döndü. Yaklaşan eğlence için içinden taşan gülümsemeyi bastırdı. Aklındakileri kızına yaptığında, Riley tahmin edemeyeceği kadar acı çekecekti. Uzun bacaklı ve tuhaf olmasına rağmen, kız hala annesine çok benziyordu. Bu ona fazladan zevk verecekti.

Arabayı döndürürken kızın hızlı adımlarla yol boyunca yürüdüğünü gördü. Kaldırımın kenarında durarak, kızın şehir dışına çıkan bir yola saptığını görene kadar birkaç dakika onu izledi. Eğer eve yalnız gidecekse, şu an onu kontrol altına almak için en uygun zamandı.

Güzel bir beklentinin verdiği küt küt atan kalbiyle Peterson arabayı başka bir binanın etrafından dolaştırdı.

Peterson, insanların doğru zamanı beklemek için zevklerini ertelemeyi öğrenmeleri gerektiğini biliyordu. Gecikmeli bir haz her şeyi daha zevkli yapardı. Bunu yılların uzun zalimliğinden öğrenmişti.

İleriye bakmak için daha çok var, diye düşündü keyifle.

Peterson geri gelip kızı tekrar gördüğünde kahkahalarla güldü. Kız otostop çekiyordu! Tanrı bugün Peterson'a gülümsüyordu. Kızın canını almak açıkça onun kaderiydi.

Arabayı kızın yanına yaklaştırıp ona en güzel gülümsemesiyle selam verdi.

“Seni bırakabilir miyim?”

Kız da ona gülümsedi. “Teşekkürler. Bu çok iyi olur.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Peterson.

“Kasabanın biraz dışında yaşıyorum.”

Kız ona adresi verdi.

Peterson, “Ben de tam oraya gidiyorum. Atla.” dedi.

Kız ön koltuğa oturdu. Adam artan bir memnuniyetle kızın annesininkine benzeyen el gözlerine baktı.

Peterson kapı ve pencereleri kilitlemek için düğmelere bastı. Havalandırmanın gürültüsünden kız bunu farketmedi bile.

April, emniyet kemerini bağlarken keyifli bir heyecan hissetti. Daha önce hiç otostop yapmamıştı. Annesi öğrense küplere binerdi.

Tabii ki annesine bu yaptığı doğruydü. Peterson'un kendi evlerine girmiş olduğuna dair bazı çılgın fikirlerinden dolayı onu babasında kalmaya zorlaması gerçekten çok kötüydü. Bu doğru değildi ve April bunu biliyordu. Onu babasının evine götüren iki ajan böyle söylemişlerdi. Birbirlerine söylediklerinden bütün ajansın annesinin biraz deli olduğuna inandıkları anlaşılıyordu.

Adam, “Fredericksburg'ta ne yapıyorsun?” diye sordu.

April dönüp adama baktı. Hoş görümlü, iri çeneli, kabarık saçlı ve sakallı bir adamdı. Gülümsüyordu.

“Okul,” dedi April.

“Yaz okulu mu?” diye sordu adam.

“Evet,” dedi April. Ona kesinlikle okulu asacağını söylemeyecekti. Bunu anlamayacak cinsten bir adama benzemiyordu gerçi. Çok hoş biriydi. Belki anne ve babasının otoritesine meydan okumasından hoşlanabilirdi bile. Yine de hiç riske girmemek en iyisiydi.

Adamın gülümsemesi muzipleşmişti.

“Peki annen otostop hakkında ne düşünüyor?” diye sordu.

April utançtan kıpkırmızı oldu.

“Oh, onun için sorun değil,” dedi.

Adam güdü. Bu gülme çok da hoş değildi. April’i tuhaf bir düşünce sardı. Adam, *anne ve babasının* ne düşündüğünü değil, yalnızca *annesinin* ne düşündüğünü sormuştu. Neden böyle yapmıştı ki?

Sabahın bu saatlerinde okul civarındaki trafik çok kalabalık oluyordu. Eve ulaşmak uzun sürecekti. April, adamın yol boyunca konuşmamasını umudetti. Bu gerçekten dayanılmaz olurdu.

Fakat bir iki blok daha ilerledikten sonra April kendisini daha da rahatsız hissetti. Adam gülümsemeyi kesmişti ve ifadesi korkunç bir hal almıştı. Ayrıca tüm kapıların kilitlendiğini farketmişti. Gizlice yolcu tarafındaki pencerenin düğmesine dokundu. Açılmıyordu.

Araba, ışığın değişmesi için bekleyen arabaların arkasına geldi ve durdu. Adam sol sinyaline bastı. April birden korkmaya başlamıştı.

“İm ... Buradan düz gitmemiz gerekiyordu,” dedi.

Adam bir şey söylemedi. Acaba onu duymamış mıydı? Nedense bunu tekrar söyleyerek sınırlarını germek istemiyordu. Ayrıca başka bir yoldan gitmek istiyor olabilirdi. Ama hayır, başka bir yoldan eve nasıl gideceklerini düşünemiyordu.

April ne yapacağını bilmiyordu. Yardım istemek için çığlık mı atmalıydı? Birileri onu duyar mıydı? Ya adam onun söylediğini duymadıysa? Ya ona bir zarar vermek istemiyorsa? Herşey korkunç derecede utanç verici olurdu.

Sonra birden, sırtında çantasıyla, kaldırımında yürüyen tanıdık birini gördü. Bu, son günlerdeki bir tür erkek arkadaşı sayılan Brian’dı. April sertçe cama vurdu.

Brian etrafına bakıp onu gördüğünde April rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Ağız hareketleriyle, “Seni de götürelim mi?” dedi Brian’a.

Brian gülümseyip başını salladı.

“Oh, o benim erkek arkadaşım,” dedi April. “Durup onu da alabilir miyiz lütfen. Bize gitmek için yürüyor.”

Bu yalandı. Aslında Brian’ın nereye gittiğini bilmiyordu. Adam kaşlarını çattı ve sırtıttı. Olanlar hoşuna gitmemişti. Arabayı durduracak mıydı? April’in kalbi deli gibi çarpıyordu.

Brian, yolun kenarında durmuş beklerken cep telefonuyla konuşuyordu. Ama arabaya bakıyordu ve April onun sürücüyü net bir biçimde gördüğünden emindi. Adamın aklında kötü düşünceler olmasına karşılık bir tanışmanın olmasından memnundu April.

Adam Brian’ı inceledi ve onun cep telefonuyla konuşurken kendisine baktığını gördü. Adam bir kelime bile etmeden kapıların kilidini açtı. April, arka koltuğa gelmesi için Brian’a işaret etti ve böylece Brian kapıyı açıp içeri girdi. Tam ışık değiştiği an kapıyı kapadı ve sıradaki arabalar ilerlemeye başladı. “Beni aldığınız için teşekkür ederim efendim,” dedi Brian kibarca.

Adam bir şey söylemedi. Kaşlarını çatmaya devam ediyordu.

“Beyefendi bizi eve bırakacak Brian,” dedi April.

“Harika,” diye yanıtladı Brian.

April kendisini güvende hissediyordu artık. Eğer adamın kötü bir niyeti varsa, her ikisini birden kaçıramayacağını biliyordu. Adamın onları doğruca annesinin evine götüreceğinden emindi.

Bunları düşünürken, April bu adamı ve adamla ilgili şüphelerini annesine söyleyip söylememek konusunda karasız kalmıştı. Ama hayır, eğer söylerse bir daha okulu asamaz ve otostop yapamazdı. Annesi için iyi bir gerekçe olabilirdi bu.

Ayrıca bu sürücünün Peterson olamayacağını düşünüyordu.

Peterson psikopat bir katildi, sıradan bir sürücü değil.

Hepsinden önce, Peterson ölmüştü.

Bölüm 5

Brent Meredith'in sıkı ve sert ifadesi, ondan istediğinin hoşuna gitmediğini gösteriyordu.

"Bu açıkça benim almam gereken bir dava," dedi Riley. "Benim, sapık seri katiller hakkında diğerlerine oranla daha falza tecrübem var."

Hep Meredith konuşmuştu. Riley yalnızca Reedsport'tan gelen aramayı söylemişti. Uzun süren bir sessizlikten sonra Meredith nihayet içini çekti.

"İzin veriyorum," dedi isteksizce.

Riley rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim efendim," dedi.

"Bana teşekkür etme," diye homurdandı. "Bu benim kararımın aksine yapılan bir şey. Buna izin veriyorum çünkü bu dava ile başa çıkmak için özel yeteneklerin var. Bu tür katiller üzerindeki tecrüben benzersiz. Sana bir iş ortağı vereceğim."

Riley cesaretinin kırıldığını hissetti. Şu an Bill ile çalışmak bir seçenek değildi ama Meredith'in uzun süreli bu ortaklar arasında neden gerginlik yaşandığını bilseydi ne düşüneceğini merak ediyordu. Riley, Bill'in Meredith'e daha çok eve yakın olmak istediğini söyleyeceğini düşünüyordu.

"Ama efendim—" diye başladı.

"Ama yok," dedi Meredith. "Daha fazla yalnız kurt maskaralığı da yok. Bu akıllıca değil ve kurallara aykırı. Çok kez neredeyse kendini öldürtüyordun. Kurallar ve kurallar. Şu an olduğu gibi, yaşanan olaylardan sonra seni izine ayırmayarak kuralları yeterince çiğniyorum zaten."

"Evet efendim," dedi Riley sessizce.

Meredith çenesini ovuşturdu. Bütün seçenekleri gözden geçiriyordu. "Ajan Vargas seninle çalışacak."

"Lucy Vargas mı?" diye sordu Riley.

Meredith yalnızca başıyla onayladı. Riley bu fikirden çok hoşlanmamıştı.

"Geçen gün evime gelen ekibin içindeydi," dedi Riley. "Çok etkileyici biri ve onu sevdim ama daha çaylak. Daha deneyimli biriyle çalışmaya alışkınım."

Meredith gülümsedi. "Akademideki puanları yüksekti. Kabul ediyorum, henüz genç. Akademiden mezun olur olmaz öğrencilerin BAU'ya kabul edilmesine pek sık rastlanmıyor. Ama bu kız gerçekten çok iyi. Bu alanda tecrübe edinmeye de hazır."

Riley başka şans olmadığını biliyordu.

Meredith devam etti, "Yola çıkmak için hazırlanmanız ne kadar sürer?"

Riley, acilen yapılması gereken hazırlıkları düşündü. Kızıyla konuşmak listenin en başındaydı. Başka ne vardı? Seyahat çantası burada, ofiste değildi. Fredericksburg'a gidip eve uğrayıp, April'ın babası ile kalacağından emin olduktan sonra Quantico'ya geri dönmeliydi.

"Bana üç saat ver," dedi.

"Uçak çağıracağım," dedi Meredith. "Reedsport'daki polis şefini arayıp bizim ekibin yolda olduğunu söyleyeceğim. Eğer geç kalırsan bu bize çok pahalıya patlar."

Riley telaşla sandalyesinden kalktı.

"Anladım efendim," dedi Riley. Az kalsın ona teşekkür edecekti ama birden bunu yapmaması için aldığı emri anımsadı. Başka bir şey söylemeden ofisten ayrıldı.

*

Riley yarım saat içinde eve vardı, arabasını park etti ve ön kapıdaki kestirme yolu kullandı. Seyahat çantasını ve içinde daima bakım malzemeleri, bir bornoz ve değişik giysilerin hazır olduğu bavulunu almalıydı. Bu işi son derece hızlı yapmalı ve kasabaya giderek olanları April ve Ryan'a

açıklamalıydı. Bu kısmı yapmak zorunda değildi ama April'in güvende olduğundan emin olmak istiyordu.

Ön kapının kilidini açmak için çevirdiğinde zaten açık olduğunu farkettiler. Her zaman yaptığı gibi, hiç unutmada, arabadan çıktığında kilitletiğini hatırlıyordu. Riley'in tüm sınırları havaya kalkmıştı. Silahını çekip eve yöneldi.

Gizlice evin içine girip her kıyı-köşeyi gözden geçirirken sürekli gelen bir ses duydu. Ses evin arka kısmından, dışarıdan geliyor gibiydi. Bu bir müzik sesiydi, çok yüksek sesli bir müzik.

Bu da nesi?

Hala bir saldırgan görmeyi umarak mutfığa doğru gitti. Arka kapı yarıya açıktı ve dışarıdan bir pop müzik sesi geliyordu. Tanıdık bir koku almıştı.

"Aman Tanrım, yine mi?" dedi kendi kendine.

Silahını kılıfına geriye koyup dışarıya yöneldi. Tabii ki April kendi yaşlarında sıska bir çocukla piknik masasında oturuyordu. Müzik, masanın üzerinde duran bir çift hoparlörden geliyordu.

Annesini görür görmez April'in gözleri panikle açıldı. Elindekini saklamak niyetiyle piknik masasının altına uzattı.

"Boşuna saklamaya çalışma," dedi Riley masaya doğru yaklaşırken. "Ne yaptığını biliyorum." Müziğin sesinin yüksekliğinden kendi sesini zor duyuyordu. Müzikçalara uzanıp kapattı.

"Göründüğü gibi değil anne," dedi April.

"Tam da göründüğü gibi," dedi Riley. "Elindekinin hepsini bana ver."

April gözlerini devirerek, içinde az miktarda esrarın olduğu plastik torbayı annesine uzattı.

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "İşte olduğunu sanıyordum," dedi April.

Riley, daha çok kızgınlık mı yoksa hayal kırıklığı mı hissettiğini bilmiyordu. Daha önce April'i esrar içerken bir kez daha yakalamıştı. Ama aralarındaki durum düzelmeye başlamıştı ve Riley o günlerin geride kaldığını sanıyordu.

Riley delikanlıya baktı.

"Anne, bu Brian," dedi April. "Okuldan arkadaşım."

Delikanlı gülümseyerek ve parlak gözlerle Riley'in elini sıkmak için uzandı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Ms. Paige," dedi.

Riley elini uzatmadı.

"Peki burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Riley April'a.

"Burası bizim yaşadığımız yer," dedi April omuz silerek.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Babanın evindeymişsin gibi davranıyorsun."

April yanıt vermedi. Riley saatine baktı. Zamanı azalıyordu. Bu durumu çabuk halletmesi gerekiyordu.

"Bana ne olduğunu söyle," dedi Riley.

April biraz mahcup görünmeye başlamıştı. Gerçekten de böyle bir durum için hazırlıklı değildi.

"Babamın evinden okula yürüdüm bu sabah," dedi. "Okulun önünde Brian'la karşılaştım. Bugün okulu asmaya karar verdik. Bir kez okula gitmemem bir problem olmaz değil mi? Zaten durumum gayet iyi. Cuma'ya kadar final sınavı da yok."

Brian biraz tuhaf, anlamsız bir kahkaha attı.

"Evet, April okulda gerçekten başarılı Ms. Paige," dedi. "İnanılmaz."

"Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu Riley.

April bakışlarını çevirdi. April'in kendisine gerçeği söylemekte neden bu kadar isteksiz olduğunu tahmin edebiliyordu Riley.

"Aman Tanrım, siz ikiniz otostop yaptınız değil mi?" dedi.

"Sürücü gerçekten çok kibar ve sessiz biriydi," dedi April. "Brian hep benim yanımdaydı. Biz güvendeydik."

Riley sınırlarına ve sesinin tonuna sahip olmaya çalıştı.

“Güvende olduğunuzu nereden *biliyorsun*? April, yabancıların seni eve bırakma teklifini asla kabul etmemen gerekiyor. Hem nasıl oluyor da korkuyla geçen dün geceden sonra buraya gelmek için bunu yapabiliyorsun? Bu son derece aptalca. Ya Peterson hala buralardaysa?”

April sanki daha iyi biliyormuş gibi gülümsedi.

“Hadi anne. Gereğinden fazla endişeleniyorsun. Diğer ajanlar da böyle söylüyor. Onları bu konu hakkında konuşurlarken duydum. Peterson’un kesinlikle öldüğünü ve senin bunu kabul etmediğini söylediler. O taşları oraya kim koyduysa büyük olasılıkla şaka yapmak için koymuştur dediler.”

Riley köpürmüştü. Bir an o ajanları eline geçirmeyi çok istedi. Kızının duyabileceği biçimde kendisi hakkında ters ve sinir konuşmuşlardı. April’a onların isimlerini sormayı düşündü ama sonra vazgeçti.

“Beni dinle April,” dedi Riley. “Birkaç günlüğüne iş için kasaba dışına çıkmam gerekiyor. Hemen gitmeliyim. Seni babanın evine bırakacağım. Orda kalmanı istiyorum.”

“Neden seninle gelemiyorum?” diye sordu April.

Riley gençlerin bazı konularda nasıl bu kadar aptal olabildiklerini merak etti.

“Çünkü bu dersi geçmen gerekiyor.” dedi. “ Bu dersi geçersin ya da okulda geride kalırsın. İngilizce bir gerekliliktir ve sen onu geçerli bir neden olmadan asacak mısın? Ayrıca ben çalışıyorum. Ben iş başındayken etrafta olman güvenli değil. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalıydın.”

April bir şey söylemedi.

“Hadi içeri,” dedi Riley. “Yalnızca birkaç dakikamız var. Bazı eşyalarımı toplamam gerek, tabii senin de. Sonra seni babanın evine bırakacağım.”

Riley, Brian’a dönerek, “Seni de eve götüreceğim.”

“Ben otostop çekebilirim,” dedi Brian.

Riley ona sadece baktı.

“Tamam,” dedi Brian oldukça yılgın. O ve April masadan kalkarak Riley’i evin içine kadar izlediler.

“İkiniz de gidip arabaya binin,” dedi Riley. Çocuklar söz dinleyerek evden çıktılar.

Arka kapıya yeni bir sürgü taktı ve odaları dolaşarak tüm pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol etti.

Kendi yatak odasına giderek seyahat çantasını aldı ve ihtiyacı olan her şeyin içinde olup olmadığını kontrol etti. Ayrılırken sanki çakıl taşları geri gelmiş olabilir endişesiyle heyecanla yatağına baktı. Bir an burada kalıp, kendisiyle alay etmek için çakıl taşlarını oraya koyan katili yakalamaya çalışmak yerine neden başka bir şehire gittiğini düşündü. Ayrıca April’ın bu hatası onun gözünü korkutmuştu. Fredericksburg’ta güvenle kalabileceği konusunda kızına güvenebilir miydi? Önceden böyle düşünebilirdi ama artık şüpheleri vardı.

Yine de durumu değiştirmek için yapabileceği bir şey yoktu. Yeni bir göreve atanmıştı ve gitmesi gerekiyordu. Arabaya gitmek için dışarıya çıkarken, Peterson’dan bir iz var mı diye kalın, koyu ağaçları gözden geçirdi.

Ama bir iz yoktu.

Bölüm 6

Riley, çocukları Fredericksburg'un lüks bir bölgesine doğru götürürken arabanın saatine baktı ve ne kadar az zamanı kaldığını görerek telaşlandı. Hemen Meredith'in sözleri geldi aklına.

Eğer geç kalırsan, bu bize pahalıya mal olacak.

Belki (yalnızca belki) tam zamanında havaalanında olabilirdi. Yalnızca eve uğrayıp birkaç parça eşya almayı planlamıştı ama şimdi olaylar karışmıştı. Meredith'i arayıp ailevi sorunların onu geciktirebileceğini söylemeyi düşündü. Sonra vazgeçti. Patronu her zaman olduğu gibi isteksiz olurdu. Ondan kendisine anlayış göstermesini bekleyemezdi.

Neyse ki Brian'ın ev adresi Ryan'ın evine giden yol üzerindeydi. Arabayı ön bahçeye çekip durdurduğunda, "İçeri gelip ailene olanları anlatmak istiyorum." dedi.

"Onlar evde değil," dedi Brian omuz silkerek. "Babam alışverişe gitti. Annem de pek evde durmaz."

Arabadan indi ve dönüp, "Eve bıraktığınız için teşekkür ederim." dedi. Brian eve doğru yürürken, Riley, anne ve babasının böyle bir çocuğu evde nasıl bıraktıklarını merak ediyordu. Bir gencin ne tür belaların içine girebileceğini bilmiyorlar mıydı?

Belki de annesinin bu konuda başka seçeneği yoktur, diye düşündü Riley üzüntüyle. *Ben yargılayamam ki.*

Brian eve girer girmez Riley yola çıktı. April yol boyunca hiç konuşmamıştı ve şu an da konuşacağı pek benzemiyordu. Riley bu suskunluğun utançtan mı yoksa huysuzluktan mı olduğunu anlayamıyordu. Kendi kızı hakkında daha bilmediği çok şey olduğunu fark ediyordu.

Riley hem kendisi hem de April için üzülmüyordu. Daha düne kadar bir arada olmaktan son derece mutluydular. Riley, April'ın bir FBI ajanı olmanın baskısını anlayabildiğini sanıyordu. Sonra dün gece April'ı babasının evinde kalmaya zorlamıştı ve bugün April buna karşı isyan etmişti.

Riley kendisine daha sempatik olması gerektiğini anımsattı. Her zaman asi birisi olmuştu. Ayrıca Riley annesini kaybetmenin ve babasından uzak olmanın ne demek olduğunu biliyordu. April, kendisine de aynı şeyin olacağından korkuyor olmalıydı.

Benim güvenliğim için korkuyor, diye düşündü Riley. Son aylarda April annesinin hem fiziksel hem de duygusal olarak yaralandığına tanık olmuştu. Dün geceki davetsiz misafirin verdiği korkudan sonra April daha çok endişelenmeye başlamıştı. Riley, kızının hisleriyle daha yakından ilgilenmeye karar verdi. Onun yaşındaki herkes Riley'in hayatındaki karmaşa ile baş etmek için zorlanabilirdi.

Riley, Ryan ile bir kez kaldıkları evin önüne çekti arabayı. Bu ev, yan kapısındaki revak ile ya da Ryan'ın dediği gibi *porte-cochère* ile, büyük ve güzel bir evdi. Artık Riley arabasını evin otoparkına ya da otoparkın güneşliğinin altına bırakmaktansa sokağa park etmeyi tercih ediyordu.

Burda kendisini hiçbir zaman evinde gibi hissetmemişti. Bu saygın bölgedeki komşuluk yaşantısı ona hiç uygun gelmemişti. Evliliğinin, evininin, yaşantısının beklentilerini asla yerine getiremeyeceğini hissetmişti.

Yıllar geçtikçe Riley normal bir yaşantı sürmektense, işini yaparken daha mutlu olduğunu hissetmişti. Sonunda evliliğini, evini ve yaşantısını terkederek bir genç kızın annesi olmanın gereklilikleriye yaşamaya karar verdi.

April arabanın kapısını açarken Riley, "Bekle." dedi.

April ona dönüp merakla baktı.

Düşünmek için fazla beklemeden, "Anladım. Anlıyorum." Dedi Riley.

April ona şaşkın gözlerle bakıyordu. Bir an gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründü. Riley de en az kızı kadar şaşkındı. Onu neyin kendine getirdiğini gerçekten bilmiyordu. Bildiği tek şey, zamanı varken vermemiş olduğu annelik dersi için şu anda hiç zamanı olmadığıydı. Ayrıca tam olarak doğru şeyi söylediğini seziyordu.

Riley ve April arabadan çıkarak birlikte eve doğru yürüdüler. Ryan'ın evde olup olmadığını düşünmüyordu bile. Onunla tartışmak istemiyordu. Zaten esrar olayını da ona söylememeye karar vermişti. Aslında söylemesi gerektiğini biliyordu ama bu konuya vereceği tepkiyle uğraşmak için yeterince zamanı yoktu. Yine de birkaç gün için gideceğini açıklamak zorundaydı. Yıllardır ailenin hizmetçisi olarak çalışmış, şişman, Guetamalalı kadın Gabriela, Riley ve April'ı kapıda karşıladı. Gabriela'nın gözleri endişeyle açıldı.

Kadın, ağır bir aksanla, “*Hija*, nerede kaldınız?” diye sordu.

“Afedersin Gabriela,” dedi April usulca.

Gabriela dikkatle April'ın yüzüne baktı. Onun yüz ifadesinden Riley, April'ın esrar içtiğinin farkına vardığını anlıyordu.

“*Tonta!*” dedi Gabriela sertçe.

“*Lo siento mucho*,” diye yanıt verdi April pişman bir ses tonuyla.

Gabriela, “*Vente conmigo*,” dedi. April'la birlikte uzaklaşırlarken dönüp Riley'e onaylamayan bir bakış fırlattı.

Riley bu bakışın altında ezilmişti. Gabriela onu bu dünyada utandıran birkaç kişiden biriydi. Üstelik April ile çok iyi anlaşıyor ve kendisinin olduğundan daha iyi bir ebeyenlik yapıyordu ona.

Riley, Gabriela'nın ardından seslendi, “Ryan burada mı?”

Gabriela uzaklaşırken yanıtladı, “*Sí*.” Sonra evin içine doğru seslendi, “Señor Paige, kızınız geldi.”

Ryan çıkmak için giyinip hazırlanmış olarak koridorda belirdi. Riley'i görünce şaşırıldı.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu. “April neredeydi?”

“Benim evimdeydi.”

“Ne? Dün gece olanlardan sonra onu yine o eve mi götürdün?”

Riley'in sesi sinirden titriyordu.

“Onu hiçbir yere götürmedim,” dedi. “Oraya nasıl gittiğini bilmek istiyorsan ona sorabilirsin. Seninle yaşamak istemiyorsa buna karışmam. Bunu halledecek tek kişi sensin.”

“Bu tamamen senin hatan, Riley. Onun kontrolden çıkmasına izin verdin.”

Bir an için Riley çok kızdı. Ama bu kızgınlık ona Ryan'ın haklı olabileceği korkusunu veriyordu. Bu adil değildi ama Ryan onu çileden çıkarmayı çok iyi biliyordu. Riley uzun, derin bir nefes aldı ve, “Bak, birkaç günlüğüne kasabadan ayrılıyorum. Upstate New York'ta devam var. April burada kalmak zorunda. Lütfen durumu Gabriela'ya açıklar mısınız?”

“Gabriela'ya durumu *sen* açıkla,” dedi Ryan. “Benim buluşmak zorunda olduğum bir müşterim var. Hemen şimdi.”

“Benim de yetişmek zorunda olduğum bir uçak var. Hemen şimdi.”

Durup bir an birbirlerine baktılar. Tartışmaları çıkmaza girmişti. Onun gözlerine baktığında Riley bir zamanlar onu sevdiğini hatırladı. Onun da en az kendisi kadar sevdiği görünüyordu. Bu, her ikisinin de çok genç ve deneyimsiz oldukları, Ryan'ın başarılı bir avukat ve kendisinin de bir FBI ajanı olmasından çok önceydi.

Hala çok yakışıklı bir adam olduğunu düşünmekten geri duramıyordu. Bu şekilde görünebilmek için bir sürü şeye katlanıyor ve saatlerini spor salonlarında harcıyordu. Riley ayrıca onun hayatında pek çok kadın olduğunu da biliyordu. Bir bekar olarak özgürlüğünün tadını çıkarması ve ebeveynlik hakkında pek fazla endişelenmemesi ise sorunun bir parçasıydı.

Ben bu kadar iyisini yapamıyorum, diye düşündü.

Sonra Ryan, “Her zaman senin işin” dedi.

Riley öfkesini içine attı. Bunu defalarca konuşmuşlardı. Onun işi bir şekilde hem çok tehlikeli hem de çok önemsiz olmuştu nedense. Önemli olan Ryan'ın işiydi çünkü daha çok para kazanıyordu ve dünyada gerçek bir fark yarattığını iddia ediyordu. Sanki zengin müşterileri için baktığı davalar Riley'in kötülüğe karşı verdiği amansız savaştan fazlaydı. Ama şu an bu bitik, eski tartışmanın içine giremezdi. Nasılsa ikisi de kazanamayacaktı. “Geri döndüğümde konuşuruz,” dedi.

Dönüp evden çıktı. Ryan'ın kapıyı arkasından kapattığını duydu.

Riley arabasına binip yola çıktı. Quantico'ya dönmek için bir saatten az zamanı vardı. Başlı kazan gibiydi. Çok kısa zamanda çok fazla şey olmuştu. Daha az önce yeni bir dava almaya karar vermişti. Ama şimdi bunun doğru olup olmadığını düşünüyordu. Yalnızca April'ı zora sokacağından değil, aynı zamanda Peterson'un hayatına yeniden gireceğinden emindi.

Ama bir biçimde mantıklı da geliyordu. April babası ile kaldığı sürece Peterson'un saldırısından korunmuş olacaktı ve Riley'in yokluğunda Peterson başka bir kurban almayacaktı. Onunla ilgili ne kadar şaşkın olsa da Riley bir şeyden emindi. Peterson onu intikam için hedef almıştı. Kendisi ya da başka birisi hedeflenen sonraki kişi değildi aslında. Bu nedenle bir süre ondan uzak durmak iyi olacaktı.

Ayrıca kendisine, son davasından öğrendiği bir dersi anımsattı; dünyadaki tüm kötülükleri aynı anda yok edemezdi. Basit bir sloganı anımsadı: *Her seferde tek canavar*. Şu an gerçekten vahşi bir canavarın peşindeydi. Yakında tekrar harekete geçeceğini bildiği bir adamın.

Bölüm 7

Adam bodrumda, uzun zincirleri büyük tezgahın üzerine yaymaya başladı. Dışarısı karanlıktı ama tüm bu çelik bağlar çıplak ampul ışığının altında pırıl pırıl görünüyorlardı.

Adam uzun zincirlerden birini çektii. Çıkan keskin ses ona böyle zincirlerle bağlanmak, kafese konmak ve esir alınmakla ilgili dehşet verici anıları çağrıştırdı. Ama bu tıpkı kendi kendine *Korkularımlla yüzleşmek zorundayım* demek gibiydi.

Ve bunu yaparak zincirler üzerindeki hakimiyetini kanıtlamalıydı. Geçmişte, zincirler sıklıkla onun üzerinde hakimiyet kurmuşlardı.

Ne yazık ki herkes bundan çok acı çekmişti. Beş yıl boyunca her şeyi geride bırakacağını düşünmüştü. Kilisenin onu gece bekçisi olarak işe alması iyi olmuştu. İşinin verdiği otoriteyi sevmiştii. Güçlü ve işe yarar olmak hoşuna gitmişti.

Ama geçen ay onu işten çıkarmışlardı. Koruma becerileri yüksek, daha iyi referanslara ve güçlü bir bedene sahip birine ihtiyaçları olduğunu söylemişlerdi. Onu bahçede çalıştırmaya devam edeceklerine söz vermişlerdi. Bu işten kazandığı parayla hala bu küçük evin kirasını ödeyebilirdi.

Yine de bu işi, bu otoriteyi kaybetmek duygusu onu sarsmış ve kendisini korumasız hissetmişti. Bu dürtüden tekrar kurtulmak, çaresizlikle kıvrınmamak, bu çılgının zincirler üzerinde hakimiyeti olduğunu söylemek gerekti. Böylece onu bir daha almazlardı.

Bu arzuyu daha önce kaybetmişti. Tıpkı içindeki karanlığı burada bu bodrumda bırakır gibi... Son kez, bundan kaçabilmek için Reedsport'a kadar gelmişti ama yapamamıştı.

Neden yapamadığını bilmiyordu. İyi kalpli iyi bir adamdı ve iyilik yapmak hoşuna giderdi. Ama er ya da geç kibarlığı onun aleyhine işlerdi. Reedsport'ta o hemşireye yardım etmek için arabasına alışverişlerini taşıırken, kadın gülümsemiş ve "Ne iyi bir çocuksun sen!" demişti.

Bu gülümsemeyi ve kelimeleri anımsayarak irkildi.

"Ne iyi bir çocuksun sen!"

Annesi de ona, ayaklarındaki zinciri, yiyeceklere ulaşmasını ya da dışarıyı görmesini engelleyecek kadar kısa tuttuğunda böyle gülümser ve bu kelimeleri söylerdi. Küçük hapisanesinin minik kare penceresinden içeriye bakarken rahibeler de gülümseyerek aynı sözleri söylerlerdi.

"Ne iyi bir çocuksun sen!"

Herkesin zalim olmadığını biliyordu. Çoğu insan ona iyi davranıyordu. Özellikle de uzun süredir oturduğu bu kasabada. Hatta onu seviyorlardı. Ama neden herkes ona çocuk gözüyle bakıyordu, özürülü bir çocuk gibi? Yirmi yedi yaşındaydı ve son derece zeki olduğunu biliyordu. Aklında bir sürü parlak fikir vardı ve çözemediği sorun neredeyse yok gibiydi.

Ama aslında insanların ona neden bu gözle baktıklarını biliyordu. Çünkü onlarla zar zor konuşuyordu. Hayatı boyunca durmadan kekelemiş, diğer insanların ne söylediklerini anlamasına karşın zorlukla konuşmaya çalışmıştı.

Ayrıca minyon ve zayıftı. Sanki bazı doğumsal kusurlarla dünyaya gelmiş biri gibi güdük ve çocuksu özelliklere sahipti. Bu biçimsiz kafatasının içine sıkışmış olağanüstü beyinin, dünyada çok büyük güzellikler yapma arzusu engelleniyordu. Ama kimse bunu bilmiyordu. Hiç kimse. Psikiyatri hastanesindeki doktorlar bile bilmiyordu.

Bu *ironikti*.

İnsanlar onun *ironik gibi kelimeleri bildiğini bilmiyorlardı*. Ama biliyordu.

Şimdi kendisini elindeki bir düğme ile sınırlı bir biçimde oynarken bulmuştu. Bu düğmeyi hemşirenin bluzünden, kadını asarken koparmıştı. Düğme ona, bir haftaya yakın süreyle yatağa zincirlediği hemşireyi hatırlattı. O kadınla konuşmayı, ona karşı zalim olmak istemediğini, ama özellikle bu hemşire üniformasının içindeyken annesine ve rahibelere çok benzediğini açıklamak isterdi.

Üniformasının içindeki görüntüsü kafasını karıştırmıştı. Beş yıl önce, hapishanedeki gardiyanın üniformasıyla aynıydı. Bir biçimde iki kadının görüntüsü annesi, rahibelerinki ve hastane çalışanının görüntüsüyle kafasında birleşmişti. Sadece onları birbirinden ayırmayı söylemek için bir mücadeleyi kaybetmişti.

Bu onun için bir rahatlama olmuştu. Onu böyle bağlı tutmak, ona su vermek ve ağzını tıkarken çıkardığı hırıltıları dinlemek berbat bir sorumluluktu. Yalnızca pipetle su içirmediği zaman ağzını tıkamıyordu. Sonra da kadın tekrar bağtırmaya çalışıyordu.

Sokakta çığıllıkları duymaması gereken komşular olduğunu ona söyleyebilmeliydi. Belki bunu söyleyebilseydi, o da anlardı. Ama bunu yapamazdı, bu kekemellelikle olmazdı. Bunun yerine onu sessizce keskin bir jiletle tehdit etmişti. Uzun süre tehdit de işe yaramamıştı. O zaman onun boğazını ksmek zorunda kalmıştı.

Sonra onu Reedsport'a geri götürüp herkesin görmesi için bu şekilde asmıştı. Bunu neden yaptığının tam olarak emin değildi. Belki de bir uyarıydı. Böylelikle insanlar anlayabilirdi. Eğer anlarsalrısa, bu kadar acımasız olmak zorunda kalmazdı.

Belki bu onun dünyaya, ne kadar da üzgün olduğunu söylemesinin bir yoluıdu.

Çünkü üzgündü. Yarın çiçekçiye gidip, kadının ailesi için bir küçük buket ucuz çiçek alacaktı. Çiçekçiyle konuşamazdı ama ufak bir açıklama notu yazabilirdi. Hediye isimsiz olabilirdi. Eğer mezarın yanında gizlenecek bir yer bulabilirse, kadının ölüsünü yakarlarken, diğer bir üzgün akraba gibi başını eğebilirdi.

Başka bir zinciri tezgahın üzerine çekti, son kuvvetiyle zincirin uçlarını sıktı ve çıkan sesi susturdu. Fakat içinde bir yerlerde biliyordu ki, bu onu zincir ustası yapmıyordu. Bunun için zincirleri yeniden kullanması gerekiyordu. Hala elinde olan deli gömleklerinden biri işine yarayabilirdi. Kendisinin bağlandığı gibi başka biri de bağlanmalııdı.

Herhangi birisinin acı çekmesi ve ölmesi gerekiyordu.

Bölüm 8

Riley ve Lucy FBI uçağından iner inmez, üniformalı genç bir polis yoldan onlara doğru heyecanla geldi.

“Hey, sizi gördüğüme sevindim,” dedi. “Şef Alford küplere bindi. Eğer birisi Rosemary’nin cesedini indirmese, bundan sorumlu tutulacak. Zaten gazeteciler her yerde. Ben Tim Boyden.”

Lucy ile kendilerini tanıtırken Riley’in kalbi sıkıştı. Medyanın çok çabuk bir biçimde olay yerine gelmesi kesinlikle sorundu. Dava zorlu başlamıştı.

“Size taşıyacağınız şeyler için yardım edebilir miyim?” diye sordu memur Boyden.

“Biz hallederiz,” dedi Riley. Lucy ile kendisinin yalnızca küçük birer çantaları vardı.

Memur Boyden yolun karşısını işaret etti.

“Araba orada,” dedi.

Üçü birlikte hızla arabaya doğru yürüdüler. Lucy arka koltuğa otururken Riley ön yolcu koltuğuna oturdu.

“Kasabadan yalnızca birkaç dakika uzaktayız,” dedi Boyden arabayı çalıştırırken. “Bunun olduğuna inanmıyorum. Zavallı Rosemary. Herkes onu çok severdi. Daima insanlara yardım ederdi. Birkaç hafta önce kaybolduğunda hepimiz çok kötü şeyler düşündük. Ama bu kadarını düşünemedik...”

Sesi giderek azaldı ve yapılan dehşete inanmıyormuş gibi başını salladı.

Lucy arka koltuktan öne doğru eğildi.

“Sizin daha önce böyle bir cinayete şahit olduğunuzu anlıyorum,” dedi.

“Evet, henüz yüksek okulda okurken,” dedi Boyden. “Aslında tam olarak Reedsport’ta değildi. Eubanks yakınlarında, nehirden daha güneydeydi. Tıpkı Rosemary’nin olduğu gibi zincirlenmiş bir beden. Deli gömleği de giyiyordu. Şef haklı mı? Elimizde bir seri katil mi var?”

“Bunu henüz söyleyemeyiz,” dedi Riley.

Aslında şefin haklı olduğunu düşünüyordu. Ama genç memur zaten yeterince üzgün görünüyordu. Onu daha fazla endişelendirmenin gereği yoktu.

“Buna inanmıyorum,” dedi Boyden başını tekrar sallayarak. “Bizimki gibi küçük, güzel bir kasaba. Rosemary gibi iyi bir kadın. Buna inanmıyorum.”

Kasabaya doğru giderlerken Riley küçük ana yol üzerinde, televizyon haber ekiplerinin minibüslerini gördü. Televizyon kanalının logosunun olduğu bir helikopter ise üzerlerinde dönerek uçuyordu.

Boyden, gazetecilerin toplanıp barikat oluşturduğu küçük bir gruba doğru ilerledi. Bir memur arabayı işaret etti. Sadece bir kaç saniye sonra Boyden arabayı demiryolunun yanına çekti. Elektrik direğinden sallanan ceset oradaydı. Birkaç metre uzakta pek çok üniformalı polis duruyordu.

Riley arabadan inerken, kendisine doğru yürüyen Şef Raymond Alford’u tanıdı. Adam çok mutlu görünüyordu.

“Eminim cesedi burada bu halde asılı tutmamız için geçerli bir sebebiniz vardır,” dedi. “Burada bir kabus yaşadık. Başkan elimden rozetimi almakla tehdit etti.”

Riley ve Lucy onun ardından cesede doğru ilerlediler. Ceset, öğlen ışığında Riley’in bilgisayarında baktığı fotoğraflardan daha da berbat görünüyordu. Çelik zincirler ışığın altında parlıyordu.

“Olay yerini kordonla çevrelediğinizi gördüm,” dedi Riley Alford’a.

“Elimizden geleni yaptık,” dedi Alford. “Bölgeyi nehirdekiler dışında kimsenin göremeyeceği kadar genişlikte barikatla çevirdik. Trenlerin kasabada dolaşmaları için yeni bir rota belirledik. Bu onları yavaşlatıyor ve programlarını bozuyor. Albany haber kanalı bir şeyler olduğunu böyle öğrenmiş olmalı. Emin olun benim adamlarımdan öğrenmiş olamazlar.”

Alford konuşurken, tepelerinde dönen helikopterin gürültüsünden sesi duyulmaz olmuştu. Söylemeye çalıştığı şeyi yarıda kesti. Adam helikoptere bakarken Riley onun dudaklarından küfür ettiğini okuyabiliyordu. Helikopter, hiç yükselmeden daireler çizip duruyordu. Belli ki pilot bu şekilde geri dönmeyi planlamıştı.

Alford cep telefonunu çıkardı. Hattan ses alır almaz bağırırmaya başladı, “Size kahrolası helikopterinizi bu alandan uzak tutmanızı söylemiştim. Hemen pilotunuza o şeyi beş yüz metre daha yükseltmesini söyleyin. Çok alçaktan uçuyor.”

Riley, Alford’un ifdesinden karşısındakinin direndiğini anlayabiliyordu.

Sonunda Alford, “Eğer bu kuşu hemen buradan çekmezseniz, gazetecileriniz bu öğlen vereceğim konferansa alınmayacaklar.” dedi.

Yüzü biraz rahatlamış görünüyordu. Yukarı baktı ve bekledi. Birkaç dakika sonra gerçekten de helikopter daha makul bir yüksekliğe çıktı. Motorundan sürekli gelen yüksek ses hala havada yankılanıyordu.

“Aman Tanrım, bunu daha fazla çekmeyiz umarım,” diye homurdandı Alford. “Belki cesedi oradan indirdiğimizde burasıyla daha az ilgilenirler. Yine de kısa sürede her şey değişti. Oteller ve pansiyonlar fazladan iş yapıyorlar. Restoranlar da öyle. Gazeteciler karınlarını doyurmak zorundalar. Ama ya uzun vadede? Turistler Reedsport’tan korkarlarsa, işte bu kötü olur.”

“Onları olay yerinden uzaklaştırmayı iyi başardım,” dedi Riley.

“Sanırım bir şey var,” dedi Alford. “Hadi bu işi bitirelim artık.”

Alford, Riley ve Lucy’yi cesedin yanına götürdü. Ceset, derme çatma bir zincirle defalarca sarılmıştı. Zincirin koşumu, kalın bir ip aracılığıyla yüksek kirişe takılı çelik kasmağa bağlıydı. İpin geri kalanı dümdüz yere iniyordu.

Riley şimdi kadının yüzünü görebiliyordu. Kadının yüzündeki arkadaşına olan benzerlik, Marie kendini astıktan sonra ekranda beliren yüzünün verdiği sessiz acı bir kez daha elektrik şoku gibi onu vurmuştu. Şişmiş gözler ve ağzı tıkayan zincirlerle daha rahatsız edici bir manzaraydı.

Riley, ne tepki verdiğini görmek için yeni ortağına baktı. Lucy’nin not tutmakta olduğunu görmek onu şaşırtmıştı.

“Bu senin ilk cinayet olayın mı?” diye sordu Riley.

Lucy hem gözlem yapıp hem not alırken yalnızca başıyla onayladı. Riley, onun cesede karşı inanılmaz iyi yaklaştığını düşündü. Pek çok acemi şu an çalıkların arasına kusuyor olabilirdi.

Lucy’nin aksine Alford kusacak gibi görünüyordu. Bunca saatten sonra bile duruma alışamamıştı. Onun iyiliği için buna hiç gerek kalmamasını düşünüyordu Riley.

“Henüz fazla koku yok,” dedi Alford.

“Henüz,” dedi Riley. “Ceset hala otoliz durumunda. Yalnızca iç hücreler ölüyor. Çürüme sürecini hızlandıracak kadar sıcak değil hava. Beden henüz içeriden erimeye başlamamış. İşte o zaman koku gerçekten çok kötü olur.”

Alford bu konuşmalarla birlikte giderek daha da renk atıyordu.

“Peki ya ölüm sertliği?” diye sordu Lucy.

“Şu an tam olarak ölüm sertliği içinde. Bundan eminim,” dedi Riley. “Sonraki on iki saat böyle devam edecek tahminen.”

Lucy hala azcık bile kötü görünmüyordu. Durmadan not alamaya devam ediyordu.

Lucy, “Katilin cesedi buraya nasıl çıkardığını bulabildiniz mi?” diye sordu Alford’a.

“Bunun için çok iyi bir fikrimiz var,” dedi Alford. “Yukarı tırmandı ve makarayı yerine taktı. Sonra cesedi çıkardı. Nasıl bağlandığını görebilirsiniz.”

Alford rayların yanında duran demir ağırlıkları gösterdi. İpleri deliklerden özenle düğümlemişti. Böylece ipler yeterince gergindi. Bunlar spor salonlarında bulunan türden ağırlıklardı.

Lucy eğilip ağırlıklara daha yakından baktı.

“Vücudu dengede tutmak için burada yeterince ağırlık var,” dedi Lucy. “Bunca ağır şeyi buraya taşımış olması çok tuhaf. İpi yalnızca doğrudan direğe bağlamış olduğunu düşünebilirsiniz.”

“Ne dedin sen?” diye sordu Riley.

Lucy bir an düşündü.

“Minyon ve güçsüz bir adam,” dedi Lucy. “Makara tek başına ona yeterince destek veremezdi. Bu ağırlıkların yardımına ihtiyacı vardı.”

“Çok güzel,” dedi Riley. Sonra tren raylarının karşı tarafını işaret etti. Kısa bir bölüm için, tren rayı yakındaki kaldırımın, pisliğin içine gömülmüştü. “Aracını çok yakına çektiğini görebilirsiniz. Çekmek zorundaydı. Cesedi tek başına çok uzağa taşıyamazdı.”

Riley, elektrik direğinin altındaki zemini inceledi ve toprağın üzerinde keskin girintiler buldu.

“Merdiven kullanmış gibi görünüyor,” dedi.

“Evet, merdiveni bulduk,” dedi Alford. “Gelin, size göstereyim.”

Alford, Riley ve Lucy’i rayların karşısındaki fırtınadan harabolmuş, oluklu çelikten yapılmış bir depoya götürdü. Kapının menteşesinden kırık bir kilit sarkıyordu.

“Bunu nasıl kırdığını görebilirsiniz,” dedi Alford. “Bunu yapmak çok kolay. Bir çift civata kesici bu işi halleder. Bu depo çok fazla kullanılmıyor. Uzun süreli mal depolamak için. Dolayısıyla çok güvenli değil.”

Alford kapıyı açıp tepedeki floresan lambayı yaktı. Burası gerçekten de örümcek ağları ile kaplı birkaç nakliye kasasının dışında tamamen boş bir yerdi. Alford, kapının yanında, duvara dayalı duran uzun merdiveni gösterdi.

“İşte merdiven,” dedi. “Basamağında taze çamur bulduk. Büyük olasılıkla buraya ait bir merdiven ve katil bunu biliyordu. Önce cesedi istediği bir yere koydu ve sonra merdiveni geriye buraya sürükledi. Ardından da arabasıyla uzaklaştı.”

“Belki makarayı da depodan almıştır,” dedi Lucy.

“Bu deponun önü geceleri aydınlatılır,” dedi Alford. “Güçlü olmamasına karşın, çok cesur ve bahse girerim son derece hızlı.”

Tam o sırada dışarıdan keskin ve tiz bir ses geldi.

“Bu da nesi?” diye bağırdı Alford.

Riley bunun silah sesi olduğunu hemen anlamıştı.

Bölüm 9

Alford silahını çekip depodan dışarı çıktı. Riley ve Lucy onu elleri silahlarında izlediler. Dışarıda, cesedin asılı olduğu direğin etrafında bir şey dönüyordu. Tiz bir ses çıkarıyordu.

Genç polis memuru Boyden silahını çekti. Cesedin etrafında dönen uzaktan kumandalı küçük bir uçağa ateş etti ve ikinci atışı yapmaya hazırlandı.

“Boyden, kahrolası silahını bırak!” diye bağırdı Alford. Kendi silahını kılıfına koydu.

Boyden şaşkın halde Alford’a döndü. Silahını indirirken, kumandalı uçak uçarak uzaklaştı.

Şef öfkelenmişti.

“Silahını ateşleyerek ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı Boyden’e.

“Olay yerini koruyorum,” dedi Boyden. “Muhtemelen bir haberci bununla fotoğraf çekiyordu.”

“Muhtemelen,” dedi Alford. “Ve bu durumdan en az senin kadar hoşlanmıyorum. Ama bu tür şeylere ateş etmek yasal değil. Ayrıca burası kamu alanı. Sen daha iyi bilmelisin.”

Boyden mahcup olarak başını öne eğdi.

“Özür dilerim efendim,” dedi.

Alford, Riley’e döndü.

“Lanet olası kumandalı uçaklar!” dedi. “Kesinlikle yirmi birinci yüzyıldan nefret ediyorum. Ajan Paige, lütfen artık cesedi indirip indiremeyeceğimizi söyler misiniz?”

“Gördüklerimden başka fotoğraf var mı elinizde?” diye sordu Riley.

“Tüm detayları gösteren bir sürü fotoğraf var,” dedi Alford. “Ofisime gelip bakabilirsiniz.”

Riley başıyla onayladı. “Burada görmem gerekeni gördüm. Olay yerini iyi kontrol etmişsiniz. Artık cesedi indirelim.”

Alford, Boyden’e, “Savcıyı çağırın. Etrafta hiçbir şey yapmadan beklemeyi kesebilir.”

“Anladım şef,” dedi Boyden cep telefonunu çıkarırken.

“Hadi,” dedi Alford, Riley ve Lucy’e. Onları polis arabasına götürdü. Arabaya binip yola çıktıklarında, bir polis barikatı geçen arabaya ana caddede el salladı.

Riley güzergahı dikkatlice not alıyordu. Katil, Alford ve Boyden’in kullandığı bu yolu kullanarak arabasını bu güzergahın içine ya da dışına bırakmış olabilirdi. Depo ile tren rayları arasındaki bölgeye başka bir yol yoktu. Bunun alışılmadık olduğunu düşünmeseler de birileri katilin arabasını görmüş olabilirdi.

Reedsport Polis Departmanı, kasabanın ana caddesindeki küçük, tuğladan yapılmış bir binadan ibaretti. Alford, Riley ve Lucy içeri girip şefin ofisinde oturdular.

Alford masaya bir yığın dosya koydu.

“İşte hepsi burada,” dedi. “Beş yıl önceki davanın tüm dosyası ve dün geceki cinayetle ilgili her şey.”

Riley ve Lucy dosyaları alıp incelemeye koyuldular. Riley’in dikkatini ilk olayın fotoğrafları çekmişti.

İki kadın aynı yaşlardaydılar. İlki, muhtemel kurban olma riski yüksek bir işte, hapisanede çalışıyordu. Ama ikincisinin kurban olma riskinin düşük olması beklenmeliydi. Ayrıca her ikisini de özellikle savunmasız hale getirebilecek, sıklıkla gittikleri barlar ya da başka mekanlarla ilgili bir iz yoktu. Her iki olayda da kadınlar samimi, yardımsever ve sıradan olarak tanımlanıyorlardı. Yine de katili bu kadınlara çeken başka özel faktörler olmalıydı.

Riley, “Marla Blainey cinayetinde ilerleme kaydettiniz mi?” diye sordu Alford’a.

“O dava Eubanks polisinin yetkisi altında. Kaptan Lawson. Ama onunla dava üzerinde ben de çalıştım. İşe yarar bir şeyler bulamadık. Zincirler son derece sıradan. Katil onları herhangi bir hırdavatçıdan almış olabilir.”

Lucy aynı fotoğraflara bakmak için Riley’e doğru eğildi.

“Yine de onlardan çokça almış,” dedi Lucy. “Çalışanlardan biri bu kadar çok zincir alan birine dikkat etmiş olabilir.”

Alford başıyla onayladı.

“Evet, o zaman bunu biz de düşündük. Bu bölgedeki tüm hırdavat dükkanlarıyla iletişime geçtik. Ama çalışanlardan hiçbiri böyle sıradışı bir satışı hatırlamıyor. Farklı zamanlarda belli miktarda, oradan buradan, kimsenin dikkatini çekmeden almış olmalı. Cinayet yerine geldiğinde elinde bunlardan çok miktarda varmış. Belki hala vardır.”

Riley kadının giydiği deli gömleğine daha yakından baktı. Dün geceki kurbanın giydiği gömlekle aynı gibiydi.

“Peki ya deli gömleği?” diye sordu Riley.

Alford omuz silkti. “Böyle bir şeyin kolay araştırıldığını mı sanıyorsun? Hiçbir şey bulamadık. Psikiyatri hastanelerinin standart bir uygulaması. Bir tanesi çok yakın bir bölgede olmak üzere, eyaletteki tüm hastaneleri araştırdık. Kimse bir deli gömleğinin kayıp ya da çalınmış olduğunu farketmemiş.”

Riley ve Lucy, rapolarla fotoğraflara bakmaya devam ederken bir süre sessizlik oldu. Bedenler birbirinden on mil uzaklıkta bırakılmışlardı. Bu da katilin çok uzakta yaşamadığına işaretti. Ama ilk kadının cesedi nehir yatağına öylesine atılmıştı. Aradan geçen beş yılda katilin tarzı biraz değişmişti.

“Peki bu adamı ne yapacağız?” diye sordu Alford. “Neden deli gömleği ve zincirler? Aşırı öldürme isteği gibi görünmüyor mu?”

Riley bir an düşündü.

“Düşüncelerinde değil,” dedi. “Bu, güçle ilgili bir şey. Kurbanlarını yalnızca fiziksel olarak değil, sembolik olarak da kısıtlamak istiyor. Bu pratiğin ötesine giden bir yol. Bu kurbanının gücünü almakla ilgili. Katil aslında buna dikkat çekmek istiyor.”

“Ama neden kadınlar?” diye sordu Lucy. “Eğer kurbanının gücünü almak istiyorsa, bunu erkeklerle yapması daha etkili değil mi?”

“Bu iyi bir soru,” diye yanıtladı Riley. Cesedin çok dikkatle, dengeli bir biçimde nasıl yerleştirildiğini görmek için olay yerine geri dönmeyi düşündü.

“Ama çok güçlü olmadığını unutmayın,” dedi Riley. “Bu bir yönüyle daha kolay hedefler seçmesiyle ilgili olabilir. Bunlar gibi orta yaşlı kadınlar muhtemelen daha az uğraştıracaktı. Ama ayrıca aklında bir şekilde yer etmişlerdi. Özel olarak seçilmemişlerdi ama *kadın* olarak ve kadını ona temsil eden her ne ise onun için seçilmişlerdi.”

Alford alaycılıkla homurdandı.

“Yani bunun kişisel olmadığını mı söylüyorsun?” dedi. “Bu kadınlar yakalanıp öldürülmek için bir şey yapmadılar. Katil bile özellikle onların bunu hak etmediğini düşünüyordu.”

“Bu çoğunlukla böyledir,” dedi Riley. “Benim son davamda katil oyuncak bebek alan kadınları hedef almıştı. Onların kim oldukları umurunda değildi. Önemli olan onları bebek alırken görmesiydi.”

Yine sessizlik oldu. Alford saatine baktı.

“Yarım saat içinde basın toplantısı yapmam gerek,” dedi. “Bunun öncesinde konuşmamız gereken başka bir şey var mı?”

Riley, “Yani, Ajan Vargas ve ben en erken zamanda kurbanın ailesiyle konuşmalıyız. Bu gece olursa iyi olur.”

Alford endişe ile alnını kırıştırdı.

“Sanmıyorum,” dedi. “Kocası genç öldü, belki on beş yıl oluyor. Bir kızı ve oğlu var. İkisinin de kendi aileleri var. Burada, kasabada yaşıyorlar. Adamlarım bütün gün onlarla konuştular. Çok yıprandılar ve perişanlar. Onları yarına kadar rahat bırakalım.”

Riley, Lucy'nin itiraz etmek üzere olduğunu gördü ve sessiz bir el hareketiyle onu durdurdu. Lucy'nin aile ile hemen görüşme istemesi iyiydi. Ama Riley, özellikle Alford ve takımı gibi yetkili görünen yerel güçlere köstek olmamaları gerektiğini de biliyordu.

“Anlıyorum,” dedi Riley. “Yarın sabah deneriz. İlk kurbanın ailesi nerede peki?”

“Sanırım Eubanks’da hala bazı akrabaları var,” dedi Alford. “Bunu araştırırım. Aceleye getirmeyelim. Nasılsa katilin acelesi yok. Son cinayeti beş yıl önceydi ve yakında tekrar hareket edeceğine dair garanti yok. Doğru ilerlemek için zamanı kullanalım.”

Alford sandalyesinden kalktı.

“Basın toplantısına gitsem iyi olacak,” dedi. “Siz de bu toplantıya katılmak ister misiniz? Yapmak istediğiniz bir açıklama var mı?”

Riley isteksizdi.

“Hayır, sanmıyorum,” dedi. “Başlangıçta FBI’nın dikkat çekmemesi iyi olur. Katilin çok tanındığını hissetmesini istemiyoruz. Eğer dikkatleri istediği kadar üzerine çekmezse kendisini daha çok göstereceğini düşünüyoruz. Şimdi senin gidip insanların karşısına çıkman daha iyi olur.”

“Tamam o zaman, siz yerleşebilirsiniz,” dedi Alford. “Pansiyonda sizin için ayrılmış bir iki oda var. Ayrıca önünde sizin kullanmanız için bir araba da var.”

Masasındaki oda rezervasyon formunu ve arabanın anahtarlarını Riley’e uzattı. Riley ve Lucy polis merkezinden ayrıldılar.

*

O gece geç saatlerde Riley cumbalı pencerenin sedirinde oturmuş Reedsport’un ana caddesini seyrediyordu. Akşam karanlığı çökmüş ve sokak lambaları yanmıştı. Akşam ortam hoş, güzel ve sakindi. Görünürde gazeteciler yoktu.

Alford, Riley ve Lucy için pansiyonda iki katlı güzel bir oda ayırtmıştı. Mekanın sahibi kadın onlara lezzetli bir akşam yemeği sunmuştu. Sonra Riley ve Lucy alt kattaki oturma odasında bir saate yakın ertesi günün planlarını yapmışlardı.

Reedsport gerçekten şirin ve güzel bir kasabaydı. Farklı koşullar altında olsalardı tatil yapmak için iyi bir yerdi. Ama şu an Riley’in aklı dünkü cinayet konuşmalarından çok ailevi meselelerle doluydu.

Şu ana kadar Peterson’u hiç aklına getirmemişti. O dışarıda bir yerdeydi, bunu biliyordu ama kimse buna inanmıyordu. Böyle şeyleri bırakmış olması akıllıca mıydı? Birini ikna etmek için daha çok uğraşmalı mıydı?

Peterson ve bu iki kadını öldüren katilin şu an hayatlarını yaşıyor olmaları ona ürperti veriyordu. O katillerden dışarıda, eyalette, ülkede daha kaç tane vardı? Neden toplumumuz bu çarpık insanlar nedeniyle rahatsız ediliyordu?

Ne yapıyor olabilirlerdi? Bir yerlerde tek başlarına ya da ailelerinin ve arkadaşlarının, onların içindeki kötülükten hiç haberi olmayan masum insanların içinde rahatça yaşıyorlar mıydı?

O an için Riley bunu bilemezdi. Ama bunu bulmak onun göreviydi.

Üstelik kendisini endişeyle April’ı düşünürken bulmuştu. Onu babasıyla öylece bıraktığı için içi rahat değildi. Ama başka ne yapabilirdi ki? Riley bu davayı almazsa yakında bir başka davanın gelebileceğini biliyordu. Sadece asi bir gençle başa çıkmak için çok işi vardı. Yeteri kadar evde değildi.

Riley, içgüdüsel olarak cep telefonunu çıkardı ve mesaj gönderdi. On an impulse, Riley took out her cell phone and sent a text message.

Selam April. Nasılsın?

Bir iki saniye sonra yanıt geldi.

İyiyim anne. Sen nasılsın? İşi çözmedin mi henüz?

April’ın, yeni davadan söz ettiğini anlaması Riley’in birkaç saniyesini almıştı.

Hayır, henüz halletmedim, yazdı.

April yanıtladı, *Yakında halledersin.*

Riley bu neredeyse tamamen güven dolu mesaj karşısında gülümsedi.

Konuşmak ister misin? Seni şimdi arayabilirim, yazdı.

April'in yanıt vermesi için bir iki saniye bekledi.

Şimdi değil. Ben iyiyim.

Riley bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu. Biraz kalbi kırılmıştı.

Tamam, yazdı. İyi geceler. Seni seviyorum.

Sohbeti kapatıp oturdu ve derinleşen geceyi seyretti. April'in sorusunu anımsayarak özlemle gülümsedi...

"İşi çözmedin mi henüz?"

"Bunun" anlamı Riley'in hayatındaki pek çok şey olabilirdi. Riley bunları çözmekten kendini çok çok uzak görüyordu.

Riley yeniden dışarıdaki gece karanlığına baktı. Ana yola bakarken, katilin tren rayları boyunca kasabaya doğru girişini gözünde canlandırdı. Bu cesur bir hareketti. Ama deponun ışığının altında görülebilecek cesedi elektrik direğine asmak kadar cesur değildi.

Onun suç eğilimi, cesedi gelişigüzel nehre atmaktan, tüm dünyanın göreceği biçimde asmaya kadar büyük ölçüde değişmişti. Riley'e göre katil özellikle organize olmuş gibi gelmiyordu ama daha takıntılı olmuştu. Hayatında bazı şeyler değişmiş olmalıydı. Ama ne?

Riley bu tür bir cesaretin reklam ve şöhret için artan bir isteği temsil ettiğini biliyordu. Katilin son kurbanından kesinlikle bu sonuç ortaya çıkıyordu. Ama bu olayda farklı bir şey hissediyordu. Bir şey Riley'e katilin yalnızca minyon ve güçsüz olduğunu değil aynı zamanda kendini yok sayan, mütevazı biri olduğunu da söylüyordu.

Öldürmek hoşuna gitmiyordu; Riley bundan kesinlikle emindi. Bu yeni cesaret seviyesine onu getiren ünlü olma isteği de değildi. Bu yalnızca umutsuzluktu. Belki de pişmalık, yarı bilinçli yakalanma arzusuyla.

Katillerin kendilerine karşı olmaya başladıklarından daha tehlikeli hiç olmadıklarını, kişisel deneyimlerinden biliyordu Riley.

Riley, Şef Alford'un daha önce söylediği bir şeyi düşündü.

"Katilin acelesi yok, hiç hem de."

Riley şefin yanıldığını hissettiğinden emindi.

Bölüm 10

Riley, Şef Alford'un masasına fotoğrafları bırakan orta yaşlı ve şişman adli tabip için üzülmüştü. Fotoğraflar Rosemary Pickens'in otopsisinin tüm korkunç detaylarını gösteriyordu. Tabip Ben Tooley oldukça kötü görünüyordu. Şüphesiz felçten ya da kalp krizinden ölen insanların cesetlerini incelemeye daha alışkındı. Uykusuz görünüyordu. Riley onun gece geç saate kadar ayakta olduğunu farketmişti. Ayrıca yatağına yattığında da mışıl mışıl uyumadığına bahse girebilirdi.

Sabah olmuştu ve Riley kendisini oldukça dinlenmiş hissediyordu. Yatağı son derece yumuşak ve rahattı. Uykusu ne kabuslar ne de davetsiz misafirlerle bölünmemişti. Böyle bir gece geçirmeye şiddetle ihtiyacı vardı. Lucy ve Şef Alford tetikte görünüyorlardı ama tabibin başka anlatacakları vardı.

“Bu beş yıl önceki Marla Blainey cinayetinden daha kötü,” dedi Tooley. “Çok daha kötü belki de. Tanrım, bundan sonra bu tür korkunç şeyler geride kalır umarım. Böyle bir şans olamaz.”

Tooley onlara kadının kafasının arkasını yakından gösterdi. Derin bir yara izi görünüyordu ve etraftaki saçın üzerinde kurumuş kan vardı.

“Sol parietal kemik derin darbe almış,” dedi. “Kafatasını kırmak için yeterli bir darbe. Büyük olasılıkla beyin sarsıntısına, belki de kısa bir süre bilinç kaybına neden olmuş olmalı.”

“Ne tür bir cisim kullanılmış?” diye sordu Riley.

“Yolunmuş saçlar ve kazınan bölgeye bakarak söylemem gerekirse ağır bir zincir kullanılmış. Marla Blainey de aynı yerde aynı tip yaraya sahipti.”

Alford başını salladı. “Bu adam yalnızca zincirlerle ilgileniyor,” dedi. “Zaten gazeteciler onu ‘zincir katili’ diye çağırıyorlar.”

Lucy kadının karnının yakın çekimlerinden bazılarını işaret etti.

“Onun defalarca dövüldüğünü mü düşünüyorsun genel olarak?” diye sordu. “Bu morluklar kötü görünüyor.”

“Kötüler doğru, ama dayak yüzünden değil,” dedi Tooley. “Zincirlerle sıkı sıkı bağlandığı için vücudunda çürükler var. Deli gömleği ile zincirler arasında sıkı sıkı uzun süre bağlı kalmaktan çok uzun süre acı çekmiş olmalı. Marla Blainey ile aynı durum.”

Bu önemli bilgiler yüzünden hepsi bir an sessizliğe büründü.

Sonunda Lucy, “Onun minyon ve çok güçlü olmadığını biliyoruz ve gerçekten bir ‘erkek’ olduğunu varsayıyoruz. O halde her kadını kafalarına vurduğu tek keskin darbe ile susturmuş olmalı. Sersemlemiş ya da bilinçlerini kaybetmiş olduklarında onları yakındaki arabaya taşımış.”

Riley onayladığını işaret etti. Bu ona iyi bir tahmin gibi gelmişti.

“Peki ona esir olduğunda nasıl davrandı?” diye sordu Alford.

Tooley parçalanmış gövde görüntülerini ortaya çıkarmak için fotoğrafları karıştırdı.

“Çok kötü,” dedi. “Midede neredeyse hiç kalıntı bulamadım. Bağırsakta da. Onu su ile hayatta tutmuş olmalı. Ama büyük olasılıkla açıktan öldürmeye çalışmadı. Bu çok uzun zaman sürerdi. Belki onu yalnızca zayıflatmak istedi. Yine söylüyorum, Marla Blainey ile aynı. Kesik boğazında belirleyici ve ölümcül bir darbe izi yoktu.”

Yeniden sessizlik oldu. Herkesin söyleyeceği çok az söz kalmıştı. Daha çok düşünmeleri gerekiyordu. Riley'in aklı sormak istediği bir çok soru ile karmakarışık. Katil bu kadınları neden esir almıştı? Alışılmış motiflere uymuyordu bu. İşkence ya da tecavüz etmemişti. Eğer onları öldürmeyi amaçladıysa, bunun için neden beklemişti? Bunu başarabilmek için zamana mı ihtiyacı vardı?

Açıkcası, katilin kurbanlarının çaresizliği ile ilgili takıntısı olduğunu düşünüyordu Riley. Bu ona bir çeşit başarıma duygusu veriyordu. Büyük olasılıkla kendisi de bu tür bir çaresizlik yaşamıştı. Belki de çocukluk döneminde... Ayrıca kurbanlarını yalnızca zayıf düşürmenin dışında bir nedenden dolayı aç bıraktığından şüpheleniyordu. Acaba katil de bir zamanlar aç mı bırakılmıştı?

Riley derin bir nefes aldı. Pek çok soru vardı. Davanın başlarında hep böyle olurdu. Bu arada yapılacak çok iş vardı.

*

İki saat sonra Riley, Alford'un ödünç arabası ile, Lucy ile birlikte Hudson Nehri boyunca ilerliyordu. Marla Blainey'in yaşadığı ve öldürüldüğü Eubanks kasabasına doğru yoldalardı. Az önce iki yetişkin çocuğuyla konuştukları Rosemary Pickens'in evinden geçmişlerdi.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.